

NAŠA LUČ

M E S E Č N I K Z A S L O V E N C E P O S V E T U

JUNIJ 2017

letnik 66, številka 6

4

POGOVOR Z NACETOM IN SILVO VOLČIČ
Operando! Bog deluje, Bog je tu!

9

NOVICE
Dr. Damjani Kern slovesno
podeljena doktorat in nagrada

21

RAFAELOVA DRUŽBA
Po poteh Slovencev
v Medmurju in Zagrebu

Vseslovensko prvomajsko romanje v Habsterdick in Merlebach

V zgodnjem prvomajskem jutru smo zapustili mlin z vonjem sveže nabranih šmarnic.

Iz Slovenije, Avstrije, Švice, Nemčije in Francije smo obdali brezjansko Marijo v Habsterdicku.

V molitvi in pesmi smo ob Njej utrdili vero in upanje.

Ob Davidu Taljatu smo somaševali duhovniki različnih župnij in celin.

Nekateri smo za spominski posnetek pred cerkvijo zaustavili svoj korak.

Pri skupnem kosilu na misiji v Merlebachu smo napolnili dvorano, zimski vrt in podstrešne prostore.

Jean-Marie in Jacky sta od druge jutranje ure pripravljala slastno hrustljavega prašiča.

Popoldanski koncert slovenskih pesmi zbora Jadran kot preludij večerne zaključne pobožnosti

Z melodijo v ušesih in besedo v srcu smo ob razdelitvi šmarnic zaključili naše romanje.

Zvonetovi kitari se je iz Bruslja stožilo po violini, harmoniki in kontrbasu.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj: Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov in Rafaelova družba • Založnik: Družina, SI-Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Lenart Rihar, Ljubljana • Uredništvo: Rafaelova družba, Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438 30 50, faks: 01/438 30 55, e-naslova: rafaelova.druzba@siol.net in jpucelj@msn.com • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/360 28 28 • Jezikovni pregled: Vida Frelih

CENA IZVODA: 2,45 EUR. CELOLETNA NAROČNINA ZA SLOVENIJO: 26,95 EUR • LETNA NAROČNINA (za pošiljanje iz Slovenije): Evropska zveza 36,85 EUR • Švica 48,95 CHF • Velika Britanija 31,35 GBP • Avstralija 50,60 AUD • Kanada 49,50 CAD • ZDA 48,40 USD. V ceno je všteti 9,5 % davek na dodano vrednost in ustrezna poštnina, ki velja za pošiljanje z navadno redno pošto. Cena za letalsko pošiljanje je 41,25 evra. • LETNA NAROČNINA PRI POVERJENIKIH: Evropska zveza 35 EUR • Švedska 320 SEK • Švica 45 CHF • Velika Britanija 28 GBP. • Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. Transakcijski račun pri NLB d. d.: 02014-0015204714, DRUŽINA, d. o. o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovna zasnova: Klemen Kunaver • Grafična priprava: Družina d. o. o. • Fotografija na naslovnici: Anamarija Peterkovič, Kozjanski park • Tisk: tiskano v Sloveniji.

Rafaelova družba, Naša luč, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: (+386) 1 438 30 50, faks: (+386) 1 438 30 55, e-naslov: rafaelova.druzba@siol.net
www.rafaelova-druzba.rkc.si • Poslovni račun pri NLB d. d.: 02014-0253581535, voditelj: Lenart Rihar

Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

Liebigstr. 10, 80538 München, T (*49) 089 2193 7900, M 0173 9876 372, F (*49) 089 2193 79016, predsednik: msgr. Janez Pucelj

POGOVOR Z NACETOM IN SILVO VOLČIČ	4
Operando! Bog deluje, Bog je tu!	
ZAKLADI SLOVENSKE UMETNOSTI	7
Muzej na prostem – Mrzli vrh	
JEZIKOVNI KOTIČEK	8
Zdrav duh v zdravem telesu	
SLOVENIJA, NAŠ SKUPNI DOM	
Premisleki	9
Novice	9
Drugi tir železniške proge	
Divača–Koper	10
ŽUPNIJE	11
RAFAELOVA DRUŽBA	21
Po poteh Slovencev v Medmurju in Zagrebu	
KRIŽANKA / MALO ZA ŠALO	24

Slovenija ima svetlo prihodnost

... če jo bomo izbrali in hoteli vstopiti vanjo.

Ta mesec ne morem mimo grobov, ki jih ni na naših pokopališčih. So v gozdovih, jamah, opustelih jaških, globačah in breznihih po vsej državi. Zgražanje zaradi nehumanega odnosa do mrtvih je nemočna tožba v gluho lozo, če ni ljudi, ki prenesejo mrtve na pokopališče. Pobiti so končali svoje življenje v nasilju soljudi zariplo razgretih za revolucijo. Revolucija »opraviči« dejanja, ki niso dovoljena nikdar in nikomur, in odstrani novemu redu nekoristni del družbe – pokončne ljudi, ki se niso pripravljali podrediti nasilju revolucionarjev.

Vojne je bilo konec, komunisti so postavili oblast tako, da so desetisočem preko noči odvzeli pravico do prostosti, pravico zagovora in pravnosti. V istem hipu jim je bila odvzeta tudi pravica do življenja. Odpeljani so bili v črno noč sovraštva. Padali so v brezna, jame, globače, rove ... Ni odločil sodnik o njih usodi, ampak zlikovec, ki mu ni ugajal njih svobodni duh. Za ceno lastnega življenja se niso uklonili, niso upognili svojega hrbta pred lažjo in nasiljem. Niso zatajili svoje svobode, oprti na sodbo vesti in računajoč na Boga in njegovo pravico.

Iz rodoljubja so se uprli komunističnemu nasilju v okupirani domovini in s puško branili svoje družine in domove pred lastnimi brati. Branili so se tako, kot so bili napadeni, z orožjem in to je bil njihov »zločin«. V novem redu pobijanje neoboroženih sovaščanov ni bilo hudodelstvo. Zločin je postal junaško dejanje. Branitelj doma je dobil pečat izdajalca.

Pošten človek te sprevrženosti ni mogel in ne more sprejeti in ne odobravati, še manj ji pripadati. Razum in srce se upre. Ta upor je vreden spomina na dan upora. Brezsodni poboji pa so nezastarljiv zločin. To je dilema slovenske državniške zavesti. Osebna opredelitev o človečnosti je določilna za slovensko prihodnost.

»Uspehe« slovenskega komunizma je treba imeti pred očmi, ko gre za (ne)sproščeno družbeno vzdušje v Sloveniji. Dokler bodo prebivalci te države pri izbiranju svojih političnih voditeljev delali kompromise z dediči poveljevanja komunističnega nasilja, ne more biti v deželi in državi pravega reda in prostosti za vse. Svoboda za vse nalaga dolžnost spoštovanja človekovega dostojanstva na temelju resnice in pravičnosti. Zahteva razveljavitev privilegijev, ki posegajo v pravice drugih prebivalcev svobodne države. Svoboda posameznika in enakost pred zakonom ni uresničljiva z ljudmi, ki še danes hvalijo komunizem in zaničujejo osebno dostojanstvo in svobodo ljudi, ki jih je oropal tega in jim vzel življenje.

Janez Pucelj

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
http://www.skm-london.org.uk
župnik: Stanislav Cikanek
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRILA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
M (*43) (0)660-657-94-33
duhovnik: Matija Tratnjek
e-naslov: info@spc-dunaj.net
www.spc-dunaj.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC

Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: p. mag. Jože Lampret OFMConv

PREDARLSKO

oskrbuje: mag. David Taljat (glej Švica)

SLOVENSKA KAT. MISIJA ŠPITAL

Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: mag. Jože Andolšek
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA, NIZOZEMSKA IN LUKSEMBURG

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER BRUSELJ

Av. de la Couronne 206
1050 Bruxelles / Ixelles
T (+32) 02. 64 77 106
M (*32) 0489. 783 532
župnik: dr. Zvone Štrubelj
e-naslov: zvones@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN

Guill. Lambertlaan 36, BE 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01
kontaktna oseba: Nežka Zalar,
M (*32) 472. 2682 00
e-naslov: nezka@scarlet.be

FRANCIJA

DELEGATURA – AUMONERIE NATIONALE DES SLOVÈNES DE FRANCE

Moulin de Thicourt 57380 THICOURT
Tel – Fax (*33) 03. 8701 0701
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ

3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik: dr. Zvone Štrubelj (glej SPC Bruselj)
diakon Ciril Valant: 32, rue de la Guilloire,
78720 La Celle les Bordes. Tel: 01 34 85 26 66
e-naslov: valant.ciril@wanadoo.fr

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH

14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: Jože Kamin,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA

6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 4. 9388 5851, F (*33) 4. 9388 5851
župnik: Štefan Čukman
e-naslov: scukman@club-internet.fr

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB

oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan Anton Trpin, T (*386) 07 338 00 15
Trubarjeva 1, 8310 Sentejnerje
e-naslov: zupnjica.sentejnerje@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM

Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 712 99 910

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO

cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
informacije: Karel Bolčina, M (*39) 338 195 8889
e-naslov: donkarel@tiscali.it

NEMČIJA

KOORDINACIJA DUŠNEGA PASTIRSTVA SLOVENCEV PO SVETU

govorec: msgr. Janez Pucelj
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: jpucelj@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN

Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
www.skmberlin.de
župnik: Izidor Pečovnik
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN

Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
www.slovmisija-essen.de
župnik: Alojzij Rajk
M (*49) 0173 340 82 95
e-naslov: alojzija@gmail.com, alojzija.rajk@rkc.si

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT

Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
www.skg-frankfurt.de
župnik: Martin Retelj
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM

Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
www.skm-mannheim.de
župnik: Janez Modic
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART

Stafflenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
www.skm-stuttgart.de
župnik: Aleš Kalamar
T (*49) 0711. 5489 8064, M 0176. 8450 9228
e-naslov: aleskalamar@gmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG

Ottmarsgäßchen 8, 86152 Augsburg
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: Roman Kutin
e-naslov: roman.kutin@gmx.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM

Neunkirchenweg 63 A, 89077 ULM
župnik: Roman Kutin (glej Augsburg)

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA MÜNCHEN

Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
www.skgmuc.com
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
www.skm-muenchen.de
župnik: Janez Pucelj; T (*49) 089. 2193 7900
e-naslov: jpucelj@msn.com
župnik v pokojju: Marjan Bečan
e-naslov: mbeacan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec: Slavko Kessler
e-naslov: skessler@ebmuc.de
diakon Ralph Prausmüller
e-naslov: ralphprau@gmail.com

SRBIJA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD

Župa sv. Cirila i Metoda
Požeška 35, 11030 BEOGRAD
T (+381) 11 30 56 120
MT (*381) 665 105 509
župnik: Lojze Letonja CM
e-naslov: lletonja@gmail.com

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG

Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 70 827 8757
T (+46) (0)31 7115421, M (+46) (0)708 278757
www.slovenskamisija.se
župnik: Zvone Podvinski
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se;
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA-LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA
Naglerwiesenstrasse 12, 8049 ZÜRICH
T 0041 (0)44 301 31 32, M 0041 (0)79 7773 948
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: mag. David Taljat
e-naslov: slomismission.ch@gmail.com

Operando! Bog deluje, Bog je tu!

Pogovor z Nacetom in Silvo Volčič

Štirinajst dni pred veliko nočjo sta na moje povabilo v Bruselj prišla laiška misijonarja Silva in Nace Volčič. Prvič sem zanju slišal v Parizu, o njiju mi je navdušeno pripovedoval jezuitski bogoslovec Marko Pavlič, ki je 22. aprila letos v Parizu prejel diakonsko posvečenje. Njuna misijonska pot me je zanimala, sledil sem jima po spletu in vsakič ugotavljal, da sta iznajdljiva in da se pustita voditi Duhu ter sproti poskušata razbirati, kaj je božja volja. Sta laiška misijonarja, kar danes v svetu sploh ni več redkost. V evangelijskih beremo, kako je Jezus razposlal 72 učencev z naročilom oznanjanja evangelija. Kamor sam ni mogel priti, je poslal svoje učence. S poti so se vračali veseli in izpolnjeni, saj je po njih delovala božja moč, ozdravljali so bolnike, tolažili žalostne, pomagali potrebnim. Silva in Nace sta pred letom dni ustanovila dobrodelno društvo Operando, kar pomeni: Bog deluje, Bog je na delu tukaj in zdaj! Pred odhodom na Filipine sem ju povabil na pogovor, ki ga boste, dragi bralke in bralci Naše luči, lahko prebrali v tej številki.

> **Silva in Nace, najprej hvala za obisk v Bruslju in za vajino pričevanje v naših skupnostih. Začnimo ta pogovor s kratko predstavitvijo. Od kod sta in kako so se združile vajine življenjske poti?**

Silva: Najlepša hvala za vaše povabilo in gostoljubje vas in vaših skupnosti, v Bruslju in Haagu. Sva zakonca iz Kranja, skupaj že sedmo leto. Sa-

ma sem Štajerka, iz Šmarja pri Jelšah, Nace je iz Kranja. Prvič sva se srečala na duhovnih vajah v tišini leta 2003 v Kančevcih, vendar sva imela do leta 2009 vsak svojo pot. Na tistih duhovnih vajah sem premišljevala glede svoje življenjske poti in razločila, da me Bog vodi v poročnost, Nace pa se je takrat pripravljaval na odhod v misijon v Argentino. Leto kasneje sva se spet srečala na teh duhovnih vajah, takrat se je Nace odločil, da odide k jezuitom. Iskreno sem se veselila njegove odločitve. Kljub temu da so bile najine poti različne, nama je Bog vedno dal priložnost, da sva vedela, kje je kdo.

Nace: Jezuitski noviciat sem opravljal v Genovi. V tem času intenzivnega razločevanja sem spoznal, da me Bog ne želi kot redovnika in duhovnika. Po enem letu sem se vrnil v Slovenijo in nato eno leto delal kot prostovoljec v skupnosti Barka na Zbiljah. Takrat sva s Silvo poglobila odnos in kmalu začutila, da sva namenjena drug drugemu. Če sem prej mislil, kaj pomeni razgibano in pestro življenje, sem v naslednjih letih ugotovil, da ne vem prav veliko. (smeh)

Vsekakor sem Bogu zelo hvaležen, da je pripeljal Silvo v moje življenje.

> **Biti poklican od Boga zahteva veliko truda, predvsem poslušanja, iskanja ustreznega odgovora in nato poguma, da se gre na delo oznanjevanja. Kakšno je bilo to obdobje pri vaju, predpostavljam, da je šlo najprej za individualno razločevanje in nato tudi za skupno odločitev.**

Nace: Laiški misijonar sem postal leta 2005, ko sem se odpravil na misijon v Argentino. Že takrat, v času enoletnih priprav, sem intenzivno razločeval (in razločil) o svojem poklicu. Želja po misijonih v meni ni nikoli zamrla, čeprav sem se kasneje za šest let vrnil v podjetniške vode. Ko sva se s Silvo poročila, sva na nek način oba čutila ta klic, a vse do tistega decembra 2015 nama ni bilo jasno, na kakšen način si Bog to predstavlja. Želela sva v tujino, nisva pa vedela, zakaj, kam, kako. Vse skupaj je dozorevalo tri leta, preden nama je postalo jasno, kakšna je Njegova volja. To je trenutek, ko se vse stvari nekako »poklopijo«. Kadar Bog spregovori, je običajno zelo razumljiv, nedvoumen in konkreten.

Silva: Meni so bili misijoni vedno nekaj zanimivega in privlačnega. Z veseljem sem prebirala o misijonarskem delu v knjigah ali revijah. Želela sem si okusiti to, vendar si nisem predstavljala, da me to res čaka glede na mojo življenjsko odločitev za

Laiška misijonarja Silva in Nace Volčič

poročnost. (smeh) Spomnim se, da mi je Nace na enem od najinih prvih zmenkov dejal, da si želi, da bi se vrnil v Azijo na kakšen misijon. Pa sem si mislila: »Ampak ne brez mene!« Ko sem bila še samska in tudi po tem, ko sva bila z Nacetom že skupaj, sem dozorevala v razpoložljivosti za Boga. Ker vse ostalo, kar sem si »zapičila v glavo«, se je ponavadi klavirno končalo. Tako je prišel trenutek, ko so se notranje hrepenenje, okoliščine in najine skupne želje zile v odločitev, da greva in narediva nekaj za Boga med najbolj ubogimi.

> **Beseda »operando« je iz latinščine in pomeni, da nekdo deluje. Vidva pravita, da Bog deluje, da je navzoč tukaj in sedaj, po naših delih. Zakaj sta za dobrodelno društvo izbrala to besedo?**

Nace: Ker nam tega zavedanja, da je Bog vsak trenutek živo navzoč v našem življenju, zelo manjka. Smo družba, ki se otepa skrbi, strahov in dvomov. Vse to zaradi enega samega dejstva: ne zavedamo se, da Bog dela prav zdaj, ta trenutek. Ne znamo opaziti in okušati Njegove prisotnosti v slehernem trenutku našega življenja. Beseda »operando« označuje to aktivno navzočnost v sedanjem momentu in želiva si, da bi se ljudje, ko slišijo to besedo, takoj spet zavedli, da je tukaj On, da obstaja upanje in ni nobenega razloga za strah, skrbi in obup.

> **Tri vodila dobrodelnega društva Operando so: pot, pričevanje in darovanje. So to tudi glavne vsebine vajine misijonske naloge?**

Nace: Ta tri vodila so (ali bi morala biti) pravzaprav osnova vsakega kristjana. So Jezusovi evangelijski pozivi, kako naj živimo naše življenje, da mu lahko sledimo, ne da bi na poti zatavali. Najina pot zelo konkretno, skoraj dobessedno sledi tem načelom; *potujeva* od skupnosti do skupnosti, od misijona do misijona, povsod tja, kjer živijo najbolj ubogi in odrinjeni ljudje. *Pričujeva* o tem, kako Bog deluje preko teh ljudi in preko tistih, ki se zanje zavzemajo. In kot prostovoljca *daruje-*

Rokovanje Naceta s papežem Frančiškom (skupnost Barka v Rimu)

Rokovanje Silve s papežem Frančiškom (skupnost Barka v Rimu)

Pri srčno srečanje Daniela in papeža Frančiška (skupnost Barka v Rimu)

va svoj čas, delo in talente, hkrati pa spodbujava ljudi, da tudi sami po svojih močeh darujejo za uboge. Vendar ni nujno, da vsak človek naredi tako »drastičen« korak. *Pot* lahko pomeni korak iz sebe, k drugemu človeku. *Pričevanje* lahko pomeni, da z drugimi ljudmi delimo to, kar Gospod dela v našem življenju. In končno *darovanje*, da uporabljamo svoje talente za dobrobit družbe in sočloveka, ne glede na prostor in čas.

> **Vajina skupna misijonska pot se je začela aprila 2016 v Assisiju, kraju, ki je posvečen s karizmo sv. Frančiška Asiškega in duhovne sopotnice Klare iz Assisija. Zakaj prav tam?**

Nace: Assisi sva izbrala kot uvod v najino potovanje predvsem zato, ker sva se želela naučiti duha teh dveh svetnikov in se potopiti v okolje, kjer sta odraščala in delovala. Čeprav premožna, sta se predala ubožstvu, ker sta spoznala, da je preprostost najbolj čista in ravna pot do Boga. Oba sta svoje življenje posvetila ubogim ljudem, jih vzljubila in preko njih srečevala Jezusa. Oba sta še kako dobro znala živeti v slehernem trenutku in okušati božjo navzočnost kjerkoli in kadarkoli. Operando, torej.

> **Svojo prvo misijonsko nalogo sta prejela v Rimu, ko sta se vključila v skupnost Barka, ki jo je ustanovil kanadski duhovnik in karizmatik Jean Vanier. Koliko časa sta ostala tam in kaj je bila vajina naloga?**

Silva: Na Barko sva se vkrčala 23. aprila lansko leto. V tej skupnosti živijo skupaj osebe z motnjo v duševnem razvoju in njihovi asistenti, ki jim pomagajo pri vsakodnevnem življenju. Dogovorila sva se, da ostaneva v skupnosti dva meseca in pomagava v hiši L'Ulivo (Oliva), ki je v tistem času štela 16 ljudi. Zanje sva pripravljala zajtrke in večerje, pomagala pri hišnih opravilih in se družila z »ragazzi«, fanti in dekleti, kot jim pravijo v skupnosti.

Nace: Bila sva torej del skupnosti, živela njihov vsakdan in se predvsem veliko naučila od njih. Če tega ne doživiš, težko razumeš, da so osebe z motnjo v duševnem razvoju naše velike učiteljice, kot pravi Jean Vanier. Na koncu ne veš točno, kdo komu bolj pomaga.

> **Kot posebno znamenje, ki vama ga je namenil Bog, ki deluje, je bil nenapovedan obisk papeža Frančiška v skupnosti Barka. Kako sta ga doživela?**

Silva: Ko sva se odpravljala na pot, sva Boga prosila za znamenje, da nama pokaže, ali je to, kar delava, res prava stvar, v skladu z Njegovo voljo. In Bog nama je to pokazal na najlepši možni način.

Osebe z motnjo v duševnem razvoju in asistenti pri krasitvi božičnega drevesca (skupnost Betzata v Litvi)

Le tri tedne potem, ko sva bila v skupnosti, nas je obiskal papež Frančišek, človek, ki ga oba zelo ceniva. Najbolj se naju je dotaknila njegova sproščenost, odprtost, s katero se je srečal z nami. Poleg veselja in navdušenja je v skupnost prinesel sadje in slaščice, s čimer nas je hotel razveseliti. Prišel je namreč na popoldansko malico oz. merendo, kakor jo imenujejo Italijani.

Nace: Papežev obisk in milost, da sva se z njim tudi osebno srečala, rokovala in se mu predstavila, sva razumela kot božje znamenje, da sva na pravem mestu. Pravzaprav nas tudi papež Frančišek spodbuja k omenjenim trem načelom Operanda in jih tudi sam izvaja v praksi. Takšni »skriti« in nenapovedani obiski skupnosti so pravzaprav poziv vsem nam, kako bi morali živeti in delati kot pravi kristjani.

> **Še ostajamo v Italiji, po Rimu sta odšla v Torino. V tem mestu, kjer je deloval vzgojitelj mladih, sveti Janez Bosko, je živel tudi njegov sodobnik Cottolengo, ki je prav tako dosegel čast oltarja. Ustanovil je bolnico, ki še danes deluje. Prav tam je bila vajina druga misijonska postaja.**

Nace: V bolnici Cottolengo sem prvič služil kot jezuitski novinec, v času noviciata. En mesec te izkušnje je v meni pustil močan pečat. Dovolj močan, da sem želel izkušnjo ponoviti, tokrat skupaj s Silvo. Bolnica Cottolengo je pravo mesto v mestu in je pravzaprav srce Torina. V začetku je bila to preprosta hiša, ki je sprejemala najbolj uboge, zlasti tiste, ki so jih v drugih bolnicah zavračali, v najbolj »črnem« času kolere. Danes velja za eno največjih bolnišnic v Italiji (morda tudi v Evropi), ki jo že skoraj 200 let vodijo sestre in bratje cottolengini. Midva sva bila za štirinajst dni dodeljena na od-

V pomenku s starostnikom v bolnišnici Cottolengo

delek za starostnike, kjer sva pomagala zdravstvenemu osebju pri negi in spremljanju ostarelih. Močna in dragocena izkušnja!

> **Iz Torina sta odšla v Pariz, kjer sta preživela mesec avgust pri delu z brezdomci. Lakota ne pozna počitnic, je bilo geslo dobrodelne organizacije, pri kateri sta pomagala. Kakšne so vajine izkušnje. Pariz, tako mondano mesto, je v njem tudi revščina?**

Silva: Pariz naju je pretresel. Sredi vsega bogastva je toliko brezdomcev, da jih preprosto ne moreš prezreti. Pretreslo naju je, ko sva v večernih urah videla družine in včasih celo brezdomne otroke same na ulicah. Le malenkost stran od znamenitosti so postavljeni šotori, kjer spijo ljudje, ki si ne morejo privoščiti stanovanja. Blišč in beda skupaj, bi lahko rekli na kratko. In to naju je privedlo do odločitve, da svoj čas v Parizu posvetiva delu za organizacijo, ki pomaga brezdomcem in ljudem na robu družbe. Tam sva bila v mesecu avgustu, v času, ko dobrodelne ustanove zapirajo svoja vrata zaradi dopustov. A naša sva Esat Regain Alimentaire – organizacijo, ki prav med počitnicami skrbi za razdeljevanje hrane ljudi z roba družbe. V enem od štirih razdeljevalnih centrov sva pomagala pripravljati pakete s hrano in jih deliti soci-

Papež nas je povabil, da molimo zanj. (skupnost Barka v Rimu)

Praznično razpoloženje na slovensko-litvanskem večeru (skupnost Betzata v Litvi)

Razdeljevanje hrane premraženim brezdomcem na ulici v Odessi

Tudi odvisniki od drog in alkohola imajo svoje talente. Na sliki Olga, članica ženske komune In Dialogo v Odessi.

Maše v moški skupnosti odvisnikov In Dialogo so bile vedno doživete.

alno šibkim posameznikom in družinam. Poleg tega smo v Operandu zbirali donacije, s katerimi so tudi naši bralci bloga lahko prispevali k uspehu te akcije.

> Španija je bila vajina naslednja postaja, kjer sta menda doživela domet izreka: Človek obrača, Bog pa obrne. Kaj se je tam dogajalo?

Nace: Ja, res je. Iz božje perspektive je bil najin prvotni plan morda preveč sebičen. Zimo sva želela preživeti v topli Portugalski, ker nobeden od naju ni preveč »narejen na mraz«. Do Španije je vse teklo po načrtu, tam pa se je kar na lepem ustavilo. Obiskovala sva različne skupnosti, kjer bi služila kot prostovoljca, a nikjer ni bilo prave možnosti. Moram priznati, da sva bila kar nekoliko zaskrbljena. Bivanje v Španiji je drago in si ga brez skupnosti ne bi mogla za dolgo časa privoščiti. Očitno je imel res Bog prste vmes in drugačen načrt za naju. Ravno v tistem času sva namreč prejela prijazen e-mail p. Tomaža Mavriča, generala lazaristov, ki naju je povabil v Rim na srečanje. Bilo nama je kristalno jasno, da se morava odreči najinemu načrtu in sprejeti tistega »od zgoraj«. Čez dva dni sva že z ladjo plula iz Barcelone v Rim. In kaj nama je predlagal p. Tomaž? Ukrajino – v času mrzle zime, ko se temperature spustijo tudi pod dvajset stopinj. Sprejela sva izziv in se poslovila od toplega prezimovanja na Portugalskem. Če Bog tako želi ...

> Iz Španije sta torej odšla v Ukrajino, kjer sta v dveh mestih pomagala bolnikom in brezdomcem. Ukrajina trpi zaradi vojne, to se menda zelo pozna. V kakšne razmere sta prišla in kako sta kot misijonarja delovala?

Silva: V Ukrajino sva prišla sredi novembra, ko je mraz že konkretno pritiskal in je bila pomoč brezdomcem res življenjsko pomembna. Najprej sva bila 14 dni v Kijevu, kjer sva pomagala pri negi brezdomnih bolnikov v bolnišnicah, enkrat tedensko pri razdeljevanju sendvičev in čaja na ulici v večernih urah, večkrat pa sva tudi dežurala

v nočnem centru za brezdomce. V zimskem času so smrti brezdomcev nekaj povsem običajnega, zato takšno nočno zavetišče dobesedno rešuje življenja. S pomočjo bralcev našega bloga smo zbrali kar nekaj donacij in tudi na tak način pomagali organizaciji DePaul, ki vodi kijevsko nočno zavetišče.

Potem sva s služenjem nadaljevala v Odessi ob Črnem morju, kjer sva se pridružila lazaristu p. Vitaliju Novaku in sestram usmiljenkam pri razdeljevanju hrane na ulici, negi brezdomcev v dnevnem centru in v moški in ženski komuni za odvisnike. Ukrajina je zelo šibka predvsem zaradi vojne, ki slabi državo in pogloblja revščino. Razlike med bogatimi in revnimi so velike in na prvi pogled se položaj zdi brezupen. Ampak Bog je navzoč v ljudeh, dela preko prostovoljcev in vliva moči in upanje Ukrajincem.

> Vajina zadnja postaja je bila Litva, kjer sta se vključila v skupnost Barka, ki pomaga osebam, ki trpijo zaradi fizičnih in psihičnih motenj. S tem se je nekako sklenil lok med Rimom, kjer sta svoje delo začela v skupnosti Barka, in Litvo, kjer sta ga spet končala v isti skupnosti.

Nace: Tako je. Litva je bila zadnja postaja najine prve etape potovanja. Krasna izkušnja življenja v skupnosti in lepa priložnost za spoznavanje duha te privlačne evropske države. Barka v Litvi je bistveno manjša skupnost kot tista v Rimu, zato je tudi dinamika nekoliko drugačna. Osebe z motnjo v duševnem razvoju in asistenti, ki živijo skupaj, so še bolj povezani med seboj, prijateljske vezi med njimi so bile tako močne, da so naju povsem prevzele. Imela sva to milost, da sva skupnost doživela prav v času božičnih praznikov in na ta način izkusila tudi bogastvo litvanske tradicije, ki je drugačna od naše. Tudi sicer so naju Litvanci presenetili z močno nacionalno privrženostjo in globokim ponosom na svojo državo, nekaj, kar nam Slovencem zelo manjka.

> Pred odhodom v Manilo, na Filipine, se je vama in nam, članom slovenskih skupnosti v Beneluksu, zgodil še Bruselj. Vključil sem vaju v pastoralno delo. Sodelovala sta pri zakonski skupini, pri pripravi staršev in prvoobhajancev na slovesnost prvega svetega obhajila, pri maši na 5. postno nedeljo, po kateri sta predstavila svojo misijonsko pot. V soboto, 8. maja, sta sodelovala pri maši v Haagu, po maši sta se predstavila skupnosti. Kaj vama je hotel Bog povedati s to vmesno postajo v prestolnici Evrope?

Nace: Seveda sva bila vabila zelo vesela in nisva želela zamuditi te priložnosti. Srečati Slovence na tujem je skoraj sveto, govoriti slovenski jezik v krajih, ki so daleč od domovine, pa nekaj veličastnega. Vedno sva vesela takšne izkušnje.

Silva: Bog nama je dal lepo priložnost, da se ustava in da neposredno podeliva to, kar sva živela na poti v teh zadnjih mesecih. Poleg tega je bilo zelo lepo občutiti povezanost, s katero Slovenci tukaj živite. Zelo so se naju dotaknili otroci, njihova vključenost v pogovor, njihova iskrena in nesebična želja, da bi tudi sami pomagali svojim vrstnikom. Ko sva jih spodbudila, da darujejo eno svojo igračo za otroke na Filipinih, kamor sedaj potujeva, so se odzvali in razumeli bistvo darovanja. A ni to lepo?

> Za mesec dni odhajata v Manilo, na Filipine, nato bosta približno eno leto ostala še v drugih azijskih državah. Kaj pričakujeta od te misijonske poti?

Nace: Iskreno rečeno, ne veva, kaj lahko pričakujeva od najine naslednje misije. Morda je prav to ena od tistih stvari, ki naju je s potjo po Evropi želel naučiti Bog. Brez pričakovanj, odprt in pripravljen na presenečenja. Vsekakor pa bo pot drugačna, zanimiva in najbrž polna dokazov, da Bog res dela – povsod. Predel, kamor potujeva najprej (slum Novotas), je eden najrevnejših predelov Manile, morda celo Filipinov nasploh. Ljudje živijo v težkih življenjskih pogojih, ki jih zahodnjaki nismo vajeni.

Pri negi bolnih brezdomcev v bolnišnici v Kijevu

V center za razdeljevanje hrane v Parizu so prihajali ljudje različnih narodnosti in ver.

Veseliva se tega, da bova življenje delila z njimi in o tem redno pisala na najinem blogu operando.org. Vsekakor velja povabiti, da nama sledite na poti.

> **Še beseda naklonjenosti in vzpodbude za bralce naše enkratne revije Naša luč. Hvala vama za obisk in vajino pričevanje in Bog naj vaju spremlja in deluje, kamorkoli bosta prišla.**

Silva: Ko sva bivala v Parizu, sva prebirala Našo luč in odkrila, kakšno bogastvo se skriva v sloven-

skih skupnostih po svetu. Hvaležna sva, da sva lahko del najine poti delila z vami in vam približala najino delo. Vsaka priložnost, ko lahko pričujeva o Bogu, ki je tako zelo navzoč in dejaven med nami, je enkratna in pomembna. Sporočilo pa je vedno eno: Bog dela, zato ni razloga za strah, skrbi in obup.

Obenem pa bi vas rada spodbudila, da se nama tudi vi pridružite na poti, skupaj z nama opazujete Njegovo delo in nam po vaših zmožnostih po-

magate pri širjenju poslanstva in podpori ljudem, ki so krivično odrinjeni na rob družbe. Ti ljudje imajo možnost, mi pa imamo moč, da to možnost izkoristijo. Vašo donacijo lahko nakažete preko spletne strani www.operando.org ali na račun društva: *Društvo Operando, Kropa 149, SI-4245 Kropa, TRR: SI56 0510 0801 4262 678*

Želiva vam obilje božjega blagoslova v vsem, kar živite in delate!

☛ Mojca Polona VAUPOTIČ

ZAKLADI SLOVENSKE UMETNOSTI

Muzej na prostem – Mrzli vrh

Danes nas na mnoge dogodke iz preteklosti spominjajo številni muzeji na prostem. Eden izmed takšnih je tudi *Mrzli vrh*, ki se dviga 1359 m visoko nad levim bregom Soče. V prvi svetovni vojni je predstavljal eno ključnih točk v obrambi tolminskega mostišča, ki velja za najbolj krvavo bojišče v zgornjem Posočju. Na pobočjih vrhov je mogoče videti ostanke tako avstro-ogrške kot italijanske prve obrambne črte. Greben Mrzlega vrha je na gosto prepreden s številnimi jarki in kavernami, ki jih med seboj povezuje urejena krožna pot. V eni izmed njih pa se skriva prelep betonski oltar, posvečen *Devici Mariji*, ki so ga leta 1917 postavili madžarski vojaki 3. bataljona 46. pehotnega polka. Tako imenovana *Pot miru* pa povezuje šest muzejev na prostem in hkrati kulturno ter naravno dediščino na zahodnem delu naše dežele. Muzej na prostem je sicer oblika muzeja, ki jo poznamo še pod drugačnimi poimenovanji, kot etnopark, ekomuzej in zlasti v strokovnih krogih *skansen*, saj se je njegova pot začela leta 1891 na Švedskem. Ohranja kulturno identiteto krajev, šege, običaje ter staro bivalno kulturo.

Na območju Tolmina deluje Društvo »Peski 1915–17«, ki je bilo ustanovljeno leta 1996. Člani so si naredili ime po območju Peski v Krnskem pogorju. Namen društva je na ljubiteljski osnovi povezovati zbiralce, poznavalce in preučevalce ostalin in dogodkov iz prve svetovne vojne ter v sodelovanju s strokovnimi institucijami prispevati k ohranjanju in varovanju zapuščine iz prve svetovne vojne. Med seboj jih povezuje fotografiranje, topografija in kartiranje prizorišč iz tega neljubega časa. Člani prav tako organizirajo ekskurzije, predavanja, razstave, vodenje po prizoriščih soške fronte in seznanjajo javnost z dogodki, povezanimi s prvo svetovno vojno.

Že od leta 2001 je vsako prvo soboto po velikem šmarnu na Mrzlem vrhu spominska slovesnost z mašo za padle v prvi svetovni vojni. Na to tradicio-

Muzej na prostem, Mrzli vrh

nalno spominsko slovesnost so vabljeni tudi sordna društva iz Slovenije in tujine, ki se ljubiteljsko ukvarjajo z ohranjanjem dediščine soške fronte. Dogodka se redno udeležujejo madžarsko kulturno društvo *Meritum Egyesület* iz Szegeda, češko društvo KVH 18 IR iz mesta Hradec Králové in Društvo soška fronta iz Nove Gorice. Prizorišče dogodka, ki ga spremlja častna straža Slovenske vojske, je ploščad pred skalno kaverno pod vrhom Mrzlega vrha. To so pred več kot desetletjem po naključju odkrili člani Društva Peski. Bila je zelo poškodovana in delno zasuta. V njej je, nedaleč od vhoda, prelep oltar, posvečen *Devici Mariji*, ki so ga postavili madžarski vojaki pod vodstvom svojega tedanjega poveljnika majorja Maximiliana Diendorferja. V notranjosti velike kaverne, v kateri je bilo urejeno prevezovališče, je dal urediti preprosto kapelo in v njej postaviti oltar. Bila je varno zavetje za ranjene vojake tik za prvo bojno črto. Napis na njem je v madžarskem in nemškem jeziku: »Devica Marija, mati naša, bodi zaščitnica svojega ljudstva!« Vanjo so se vojaki zatekali k molitvi in se udeleževali cerkvenih obredov, ki so jim vlivali upanje na skorajnji konec trpljenja. Marijin oltar je izdelan enostavno in za tiste razmere lepo. Kubičen beli betonski oltar je z eno stopničko privzdignjen, pred njim pa je kovinska ograja, ki se opira na dva stranska opornika. V daritveni menzi je na sprednji strani plitko vdolbena okrasna plošča, v kateri je prav tako izklesan simboličen križ ter že prej omenjen napis. Tudi ime majorja Maximiliana oz. Miksa Ágostona Diendorferja je zabeleženo na oltarju, saj je bil kot poveljnik dodeljen 3. bataljonu

Oltar

46. pehotnega polka in se je ves čas soške fronte bojeval na Mrzlem vrhu. Uspešno je branil to področje, ki ga italijanski napadalci, vedno v številčni premoči in bolje opremljeni, niso mogli nikoli zavzeti. A za njegovo življenjsko zgodbo, ki je bila velika preizkušnja na krvavih bojiščih tistega časa, bi bil potreben poseben prispevek. Na oltarni mizi v kapeli so še svečniki, narejeni iz bojnih predmetov, Marijin kip ter Križani. Odločno lahko rečemo, da gre za majhen oltar z veliko zgodbo. Kalvarija na Mrzlem vrhu se je končala šele z bitko pri Kobaridu, saj so ga Italijani neuspešno oblegali kar 29 mesecev.

Gostiteljem je v čast, da se jim ob vsakoletni spominski slovesnosti pridruži tudi Péter Dombay, vnuk majorja Diendorferja, s svojim sinom in vnukom. Po končanem uradnem programu s slovesno mašo pa se lahko obiskovalci podajo tudi na voden ogled muzeja na prostem z vodniki ustanove »Fundacija Poti miru v Posočju«.

Pomnik soške fronte

Zdrav duh v zdravem telesu

1. Kaj delajo osebe na sliki? Izbiraš med besedami:

igrajo košarko, teče, gre v hribe, se potaplja, veslata, rolata, kolesari, igra tenis, pleza, plava, igrajo odbojko, jadrajo

Anja _____.

Otroci _____.

Janez _____.

Prijatelj _____.

Simon _____.

Špela _____.

Marko _____.

Rok in Ana _____.

Sošolci _____.

Blaž _____.

Fantje _____.

Andrej _____.

2. Tvorite samostalnike iz glagolov.

kolesariti – kolesarjenje	igrati –	teči –
veslati –	plavati –	hoditi –
jadрати –	potaplјati se –	plesati –
rolati –	plezati –	voziti –

3. Kateri deli športnih pripomočkov so na sliki? Napiši, kako se jim reče?

1 _____

2 _____

3 _____

4 _____

5 _____

Označene črke ti povejo ime predmeta na sliki:

Igra za učenje jezika: TEKAŠKI NAREK

Učitelj razdeli učence v skupine (po 5-6 učencev). Vsaka skupina gre na svoj konec razreda. Učitelj na steno obesi toliko listov z besedilom, kolikor je skupin. Paziti je treba, da so skupine enako oddaljene od listov. Na učiteljev znak po en učenec iz skupine teče do lista in si zapomni kar največ besedila. To čim bolj pravilno in čim hitreje narekuje ostalim. Narek pišejo vsi. Narekovalci se ves čas menjajo v določenem zaporedju. Za tekmovalno vzdušje učitelj točkuje čas in število napak vseh v skupini. Napake učenci lahko popravljajo sami, in sicer tako, da si skupine nareke zamenjajo, učitelj pa jim da pravilno zapisano besedilo. Na koncu učitelj določi zmagovalno skupino.

(prirejeno po Jill Hadfield, ClassroomDynamics, Oxford 1992)

4. Ali poznate besede?

Kako se imenuje cesta, ki je namenjena kolesarjem?

- kolesarnica
- kolesarska steza
- kolesarska cesta

Katera disciplina NE spada k atletiki?

- tek
- skok
- počep

Kako se imenujejo prostor za konjske dirke?

- hipodrom
- aerodrom
- velodrom

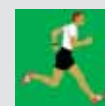
Katera je slovenska sopomenka za besedo pingpóng?

- mali tenis
- namizni tenis
- ročni nogomet

5. Kako rečemo športniku na sliki?

- nogometaš
- nogometnik
- nogometač

- tekalec
- tekač
- tekmec

- potaplјalec
- potaplјač
- potaplјalnik

Rešitve:

- Anja plava. / Otroci igrajo odbojko. / Janez se potaplja. / Prijatelj veslata. / Simon kolesari. / Špela igra tenis. / Marko pleza. / Rok in Ana rolata. / Sošolci jadrajo. / Blaž teče. / Fantje igrajo košarko. / Andrej gre v hribe.
- veslati – veslanje, jadрати – jadrnanje, rolati – rolanje, igrati – igranje, plavati – plavanje, potaplјati se – potaplјanje, plezati – plezanje, teči – tek, hoditi – hoja, plesati – ples, voziti – vožnja
- koš, lopar, rolerji, čelada, plavutke → kajak
- b, c, a, b
- a, b, b

Premisleki

Moralni teolog dr. Andrej M. Poznič na Časniku o prvomajskih praznikih

So umeten poskus, da bi s krvavo rdečo mitologijo utemeljili naš narod, našo državo, naš politični sistem ali celo našo svobodo. Poskus propade, ker je vse naštetu nastalo, ko smo se odpovedali totalitarizmu in državi, ki so jo tolpe iz gozda vzpostavile, ko so s krvavo orgijo zasedle oblast. Odpovedali! Izrecno in simbolično. Izrecno, ker nič, kar se naj bi začelo 26. aprila 1941 in praznujemo na napačen dan, ni zapisano kot temelj naše državnosti. Ustvarjalci in ohranjevalci tega komunističnega mita so v času, ko so nasprotovali demokraciji, samostojnosti in neodvisni narodni državi Sloveniji, na to pač pozabili ali pa celo pretehtali, da ne bi »šlo skozi«. Zavedali so se, da je boj za Slovenijo boj proti rdeči zvezdi in vsemu, kar predstavlja. Uspeli pa so vsiliti tedaj dela prost dan v zameno za praznik Marijinega vnebovzvetja. Katoličanom en praznik, komunistom drugega. Tako so tedaj barantali. Uradno je sicer obratno. Jutrišnjemu dnevu se reče »praznik« (in kako pravšnje je to ime, saj je dobesedno prazen), onemu pa »dela prost dan«, čeprav je poln vsebine in tradicije. V času kontinuitetnih vlad so »dan upora ...« spet »pokomunistili« v dan »OF«. A OF z uporom proti okupatorju nima veliko, ker je to krinka za revolucijo, kar bo spet dokazoval gozd rdečih zvezd na partijskih praporih, ki bodo onečlašale državne proslave. Kajti partijski prapori na državnih prireditvah nimajo česa iskati!

Partijska mitologija je danes potrebna, da opraviči privilegije, ki jih uživa slovenska oligarhija. Privilegiji, za katere tudi tako skrbijo, so sila pestri. Od privilegija borčevske penzije za žene, otroke in vnuke do današnjih dni, do privilegija, da dobiš službo (državno ali paradržavno), ker spadaš k oligarhiji, ki jo je nekoč določevalo članstvo v KPS/ZKS.

Publicist Ivan Klemenčič v Reporterju o kolaboraciji slovenskih komunistov z okupatorjem

Za še vedno naivne in indoktrinirane povejmo, da so PIF po navodilih Kominterne ustanovili in od vsega začetka organizirali komunisti. To pomeni, da je bila PIF od vsega začetka revolucionarna, totalitarna organizacija. Za demokratično kritje, njen videz so povabili nekatere politične skupine in tudi Kocbekove krščanske socialiste in nikakor ne slovenskih demokratičnih parlamentarnih strank. Zato mandata slovenskega naroda niso imeli, zato njihovo delovanje ni bilo politično ne legalno ne legitimno. In druga pomembna omejitev, izvorno to ni bila nikakršna avtonomna organizacija slovenskih demokratov in celo ne avtonomna organizacija slovenskih komunistov, nastala je v subordinaciji, po navodilih Kominterne tudi slovenskim komunistom.

Če z uradnimi neresnicami nadaljujemo, moramo obravnavati tako deklarirani komunistični upor proti okupatorju (sedanji praznik) kot tudi komunistično deklarirano osvobodjanje slovenskega naroda (prejšnji praznik ustanovitve OF). Dejstva so neizprosna in tudi dobro znana. V obdobju od 23. avgusta 1939 do 22. junija 1941 je veljal mirovni pakt Ribbentrop-Molotov, se pravi pakt o nenapadanju med Hitlerjem in

Stalinom. Njegovo spoštovanje je bilo obvezno za vse sekcije Kominterne, tudi za KPJ in KPS, ki torej niso bile samostojne stranke. Vendar za komuniste sovjetoljubje obeh partij ni bilo nikoli vprašljivo. Kardelj je v svojih ideoloških fantazmah celo ponujal, da bi Jugoslavija postala ena sovjetskih republik.

Zato izrecno povejmo komunistom in njihovim legitimnim naslednikom: 27. aprila 1941 ni bilo v Sloveniji nikakršnega upora proti okupatorju, nikakršnega osvobodjanja slovenskega naroda in ni bilo OF. Nasprotno, bila je kolaboracija z okupatorjem.

Ekonomist dr. Matej Lahovnik v Večeru o povprečnih plačah in pokojninah

Tisti, ki prejemajo minimalno plačo, z njo komajda pokrijejo minimalne življenjske stroške. Kljub temu pa je pri nas tudi minimalna plača močno obremenjena z dajatvami, saj je skupni bruto strošek dela pri minimalni plači za okrog polovico višji od neto minimalne plače. Še slabše pa je, če zaposleni pogledajo v prihodnost, kaj bodo dobili za vse plačane socialne prispevke. Večina aktivne generacije, ki danes v Sloveniji dela in redno plačuje socialne prispevke, je obsojena na to, da bodo na starost reveži. Slovenija je namreč dežela, v kateri s povprečno plačo in s polno delovno dobo ni mogoče doseči pokojnine, ki bi presegala prag revščine. /.../

Vlada oziroma ministrstvo za delo sta pripravila koncept mini delovne reforme, ki pa gre v napačno smer. Namesto da bi delovno zakonodajo poenostavili, različne oblike dela pa enako obremenili z davki in prispevki, s čimer bi tudi preprečili zlorabe, predlog ministrstva za delo še dodatno zapleta že tako ali tako nepregledno delovno zakonodajo.

Novice

DR. DAMJANI KERN SLOVESNO PODELJENA DOKTORAT IN NAGRADA. Avtorica jezikovnega koticika v Naši luči, predavateljica in sodelavka Rafaelove družbe, ki je bila obširneje predstavljena s pogovorom v januarški številki naše revije, je 19. aprila na slovesni promociji iz rok rektorja ljubljanske univerze prejela listino o uspešno opravljenem doktoratu.

Nekaj tednov kasneje, 8. maja, pa je v Vili Podrožnik potekala svečana razglasitev nagrajencev in podelitev nagrad Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu ob zaključku že 15. nagradnega natečaja za diplomsko, magistrsko in doktorska dela s področja slovenskega izseljenstva in zamejstva. Za svojo doktorsko nalogo z naslovom Ohranjanje identitete s poučevanjem slovenščine med Slovenci v Avstriji jo je prejela tudi dr. Damjana Kern, ki je sicer zaposlena na centru za slovenščino

Dr. Damjana Kern na slovesni promociji

kot drugi in tuji jezik, ki deluje na Oddelku za slovenistiko filozofske fakultete Univerze v Ljubljani. Sodelavki Damjani iskreno čestitamo!

Sicer pa je bil letošnji natečaj deležen daleč največje udeležbe doslej. Strokovna komisija je tako pregledala skupno kar 39 diplom, magistrstev in doktoratov. Na vse dosedanje natečaje je skupno prispelo 281 nalog, nagrajenih pa je bilo 92.

Drugi letošnji nagrajenci. Zamejstvo: Sara Zupančič iz muzikološkega oddelka ljubljanske filozofske fakultete; Blaž Ermenc, FDV; Jaruška Majovski iz oddelka za komparativistiko ljubljanske filozofske fakultete; Teja Krašovec s fakultete za humanistične študije kopske univerze. Izseljenstvo: Andreja Bežjak z ljubljanskega oddelka za slovenistiko, Klara Kožar Rosulnik prav tako s filozofske fakultete in Lea Cibrić s pariškega nacionalnega inštituta za jezike.

NAJNIŽJA POKOJNINA ZA UPOKOJENCE S POLNO DELOVNO DOBO 500 €. Državni zbor je brez glasu

proti sprejel novelo pokojninskega zakona, ki jo je pripravila na pobudo zveze društev upokojencev. Po noveli bo ob izpolnjenih polnih upokojitvenih pogojih najnižja pokojnina znašala 500 € in bo zagotovljena skoraj 45.300 osebam. Zakon se bo začel uporabljati 1. oktobra.

MAJDA STARMAN IZDALA AVTOBIOGRAFIJO. Starmanova, občasna dopisnica za Našo luč in prizadevna pričevalka na odprtih razstav arhivskih fotografij, ki jih prireja Rafaelova družba, je po letu 1945 še kot deklica z mnogimi drugimi prebežala čez Ljubelj

na Koroško in prišla na Vetrinjsko polje. Teh nekaj tednov, kolikor so nameravali tam ostati in se nato vrniti v domovino, se je spremenilo v 70 let. V tem času si je z možem Lojzetom ustvarila življenje v Špitalu ob Dravi. V svoji knjigi z naslovom »Zwei Herzen schlagen in meiner Brust« (V mojih prsih bijeta dve srci) je opisala svojo življenjsko pot in dogodke po 2. sv. vojni, ki niso splošno znani. Avtorici ob izidu knjige čestitamo in ji hkrati ob osebnem jubileju vzklikamo še na mnoga leta!

SISTEMATIČNI NADZOR POTNIKOV NA ZUNANJIH MEJAH EU.

Začel se je sistematični nadzor potnikov na zunanjih mejah Evropske unije. Tudi Slovenija, ki ima schengensko mejo s Hrvaško, je tako pri vstopu kot izstopu iz države poostrišla nadzor, kar je povzročilo večje zastoje. Slovenija bo po besedah Vesne Györkös Žnidar, ministrice za notranje zadeve, morebitnemu predlogu Evropske komisije za ponovno podaljšanje nadzora, ki velja do 12. maja, odločno nasprotovala.

PREDSEDNIŠKE VOLITVE 2017.

Jeseni Slovenijo čakajo nove predsedniške volitve. Aktualni predsednik Borut Pahor je že napovedal, da se bo potegoval za vnovični mandat, svojo kandidaturo kot neodvisni kandidat pa je najavil tudi Milan Jazbec, slovenski veleposlanik v Makedoniji. O kandidaturi sicer razmišlja tudi prvak zunajparlamentarne SNS, Zmago Jelinčič.

IGOR KADUNC POSTAL NOVI DIREKTOR RTV SLOVENIJA. Potem ko je dozdajšnji v. d. generalnega

Drugi tir železniške proge Divača–Koper

► Stane GRANDA

Raztovarjanje in natovarjanje v pristanišču Koper izjemno narašča. Njegovi načrtovalci niso pričakovali takega razvoja. Obstoječa cesta in železniška proga, ki je iz Kopra do Divače enotirna, vse bolj dušita razvoj pristanišča, ki ima v Trstu in na Reki ostro konkurenco. Že leta se vrstijo zahteve po drugem tiru.

Sedanja vlada je po prvotni zavrnitvi sedaj pristala na gradnjo. Še več. V njej vidi enega argumentov za svoj ponovni uspeh na parlamentarnih volitvah, ki bodo naslednje leto. Proga je razmeroma kratka, saj bo dolga le 27,1 km. Ne bo vzporedna dosedanji, ampak ločena. Imela bo osem predorov, dva viadukta, dva mostova in galerijo. Največji problem je v tem, da se mora spustiti k morju z okoli 400 m nadmorske višine. Kar 75 odstotkov je bo speljane skozi predore.

O tem, da je proga nujno potrebna, nihče ne dvomi. Problem pa je v tem, ker pri njenem vsestranskem načrtovanju niso imeli glavne besede tehniki, ampak pravniki, ekonomisti in politiki. Zato mnogi državljani, in to ne samo iz vrst, ki simpatizira z opozicijo, očitajo vladi neupoštevane osnovnih razmerij celovitega projekta, socialnih, ekonomskih in prostorskih problemov, sodobne gradbene tehnike, moderne prometne tehnologije, zahtevnosti okolja, prostorskih razmerij, geografskih, geoloških, arheoloških in pedološko-topografskih značilnosti ozemlja, analiz sedanjega stanja tehnike

in tehnologije prevozov, rabe energije in inovativnih rešitev, fizičnega stanja tirov mejnih prometnih hitrosti in kapacitet prevozov; vlade ne zanimajo lokalna socialna razmerja, poselitev, komunalni in regionalni servis, odnos prebivalstva do proge in varnosti ...« Skratka, ni napake, ki je ne bi očitali. Še huje. Po dosedanjih izkušnjah velikih državnih gradenj jo že vnaprej obtožujejo, da je njena prva skrb nadpovprečen zaslužek njihovih političnih pristašev in podpornikov. Zgledov za take očitke je več kot dovolj. Ne samo termoelektrarna v Šo-

”

Po dosedanjih izkušnjah velikih državnih gradenj strokovnjaki vlado že vnaprej obtožujejo, da je njena prva skrb nadpovprečen zaslužek njihovih političnih pristašev in podpornikov. Zgledov za take očitke je več kot dovolj. Ne samo termoelektrarna v Šoštanj, ki je bila preplačana, ampak je še boljši primer posebno državno podjetje za upravljanje z državnimi gozdovi, teh je cca. 20 odstotkov v državi, ki si jih je popolnoma podredila nekdanja partija.

štanj, ki je bila preplačana, ampak je še boljši primer posebno državno podjetje za upravljanje z državnimi gozdovi, teh je okoli 20 odstotkov v državi, ki si jih je popolnoma podredila nekdanja partija. Še več. Podjetje je povezala z nekdanjima udbovskima firmama, ki sta upravljali ozemlje v zaprtih, za navadne državljane nedostopnih področjih v širši okolici Kočevja. Celotne državne inštitucije očitajo nadpovprečno nevarnost korupcije in kraj pri gradnji. Tudi cena je nesprejemljiva, predvsem pa nedokončna. Pri vsej stvari je še posebno sumljivo, da vlada ni pripravljena prisluhniti tehnološko in finančno(!) izjemno zanimivemu konkurenčnemu predlogu prof. dr. Jožeta Duhovnika, uglednega profesorja strojne fakultete, njenega dekana, človeka, ki je nedavno enkratno in v nemogočih razmerah reševal kaninske žičnice. Zato ker je bil med ustanovnimi člani Peterletove SKD, ker ni nikoli skrival svojega prepričanja, ki reče bobu bob ne glede na to, kdo je na oni strani? Vlade tehnični strokovnjaki praktično ne podpirajo in pozivajo, naj planira drugi tir odgovorno. Velika skupina državljanov pripravlja referendum proti uresničitvi vladne variante in zahteva resnost in odgovornost pri načrtovanju, predvsem pa vnaprejšnje onemogočanje kraj in goljufij, kar je v Sloveniji pripeljano do vrhunca.

Proga je potrebna, toda njena gradnja naj bi se začela na vrhuncu predvolilnega obdobja. To je dobro, ker zahteva skrajno odgovornost, in slabo, ker v predvolilnem obdobju nobena trditve nima prave teže. Kako se bo končalo, je težko napovedati. Nasprotniki seveda hočejo opozicijo onemogočiti in so Janeza Janšo, tako kot že pred nekaj volitvami, obtožili, da ne more dokazati upravičenosti svojega premoženja. Gre za nekaj manj kot 400 000 evrov, kar je glede na njegovo starost in službo, ki jih je opravljal, majhna vsota. O tem, da so njihovi milijonski bogataši popolnoma na varnem, pa kdaj drugič.

direktorja, Marko Filli, svojo kandidaturo umaknil, je programski svet RTV Slovenija za novega generalnega direktorja izvolil edinega kandidata Igorja Kadunca.

65 LET IZHAJANJA ČASOPISA DRUŽINA. Katoliški tednik, ki redno poroča o življenju Cerkve doma in v svetu ter se hkrati ukvarja z vprašanji, ki zadevajo sodobnega človeka, je praznoval 65 let izhajanja. Prva številka je izšla 7. maja 1952. Sedanji urednik Franci Petrič je o današnjem poslanstvu tednika povedal: »To, kar je dejal Toroš leta 1952 oziroma zapisal v prvem uvodniku, drži tudi danes. Bogatiti moramo naš prostor z resničnimi krščanskimi in slovenskimi vrednotami, v povezavi s tem, kar pričakujejo od nas slovenski škofje in v vesoljni Cerkvi; ne smemo spregledati tega, kar nam vedno znova poudarja papež.«

P. DR. ANTON NADRAH PREJEL NAJVIŠJE PRIZNANJE KRAJEVNE CERKVE. Nekdanji izredni profesor za dogmatično teologijo na Teološki fakulteti v Ljubljani in zaslužni opat stiškega samostana p. dr. Anton Nadrah je za zvesto služenje Cerkvi med Slovenci in v zahvalo za velike zasluge na področju cerkvenega, teološkega, dušnopastirskega in kulturnega delovanja prejel odličje sv. Cirila in Metoda.

UMRLA IVA ZUPANČIČ. V starosti 86 let je umrla gledališka in filmska igralka Iva Zupančič. V svoji karieri je odigrala več kot 140 vlog, najdlje je bila zaposlena v ljubljanski Drami, nastopila pa je tudi v nekaj filmih in radijskih igrach. Za svoje delo je prejela veliko nagrad, med drugim leta 1997 Borštnikov prstan za življenjsko delo.

ŠPORT

JUDO. Na evropskem prvenstvu v judu na Poljskem je Adrian Gomboc v kategoriji do 66 kg osvojil srebrno medaljo.

Aktualna olimpijska, svetovna in evropska prvakinja Tina Trstenjak je na istem prvenstvu premagala vse tekmice in ponovno postala evropska prvakinja v kategoriji do 63 kg.

Tina Trstenjak (v belem kimonu) med borbo za zlato medaljo, foto: rtvslo.si

PLEZANJE. Korošica Janja Garnbret nadaljuje odlične predstave v svetovnem pokalu v športnem plezanju. Na uvodni tekmi svetovnega pokala v Švici je bila v balvanskem plezanju 6., nato je na Kitajskem zabeležila zmago in 2. mesto. Na četrti tekmi te sezone, ki je bila v Tokiju, se je ponovno zavihtela na najvišjo stopničko.

V moški konkurenci se je Jernej Kruder, najuspešnejši slovenski plezalec v balvanskem plezanju, v Švici uvrstil na 5., na Kitajskem pa na 3. mesto.

MOTOKROS. Slovenski motokrosist Tim Gajser je na četrti postaji svetovnega prvenstva v razredu MXGP prepričljivo zmagal, potem ko je dobil obe vožnji. Gajser je tako slavil drugo letošnjo zmago, z njo pa se je še bolj utrdil na vrhu skupnega seštevka.

KOLESARSTVO. Slovenski kolesar Primož Roglič je na 4. etapi dirke po Baskiji dosegel zmago na posamičnem kronometru in se v skupnem seštevku prebil na 5. mesto.

Jan Polanc je zmagal na 4. etapi dirke po Italiji, ki se je po 181 kilometrih končala na vrhu Etna.

GIMNASTIKA. Na tekmi svetovnega pokala v Koprju je Sašo Bertoncelj na konju z ročajmi ugnal vso konkurenco in zasedel 1. mesto. Slovenski uspeh je dopolnila Teja Belak, ki je na preskoku zbrala več kot 14 točk in se uvrstila na 3. mesto.

Sašo Bertoncelj na konju z ročajmi pometel s konkurenco, foto: Zdravko Primožič/Fpa

HOKEJ. Slovenski hokejisti so svetovno prvenstvo elitne divizije v Franciji končali brez zmage. Točko so si priborili na uvodni tekmi s Švico, medtem ko so dvoboje proti Kanadi, Norveški, Belorusiji, Češki in Franciji izgubili.

NOGOMET. Nogometni klub Maribor je znova, že štirinajstič, postal slovenski državni prvak.

ROKOMET. V četrtem krogu kvalifikacij za evropsko prvenstvo 2018 na Hrvaškem so slovenski rokometarji odigrali dve tekmi z Nemčijo in obakrat izgubili.

LONDON

Na cvetno nedeljo, 9. aprila, je bilo slovensko bogoslužje zopet kar v kapeli »Našega doma«, a bolj skromno. Bogoslužje je vodil župnik. V Angliji je navada, da je na to nedeljo blagoslov križev, narejenih iz palmovih listov ali vej, zato tudi imenujejo cvetno nedeljo Palm Sunday – palmovo nedeljo. Katoliški Slovenci, živeči v Veliki Britaniji, pa po navadi in če je le mogoče, k tem križem dodamo še nekaj pomladnega zelenja. Tako je bilo tudi tokrat.

Veliki petek pa smo slovesno in občuteno obhajali, skupaj s Portugalski in Brazilci, ob 3. uri popoldne, s pomenljivim obredom Jezusovega trpljenja in smrti v prostorih italijanske katoliške misije. Pri tem bogoslužju je bilo navzočih zelo veliko portugalsko govorečih vernikov.

Naj tudi tokrat omenim naš letošnji **blagoslov velikonočnih jedil na veliko soboto** (15. aprila) ob 4. uri popoldan v kapeli Našega doma v Londonu, ki je bil tokrat še posebno slovesen. Opravil ga je župnik. Ta

Blagoslov velikonočnih jedil

blagoslov je našim slovenskim rojakom pri srcu, saj je tako zelo domač. Začnemo ga z uvodom, ki nas pripravi na pomen obreda, ki je izvirno slovenski. Za uvodom v obred blagoslova velikonočne hrane sledi branje in poslušanje božje besede iz Svetega pisma Stare ali Nove zaveze ter evangelij. Po evangeliju je župnikov nagovor (homilija) in za prošnjami za vse potrebe sledi blagoslov posameznih velikonočnih jedil, na koncu pa še blagoslov vseh skupaj. Pri blagoslovu se, poleg blagoslovljene vode, vedno uporablja tudi kadilo, ki povzdigne slovesnost vstajenjskega praznika.

Po blagoslovu v kapeli so vsi navzoči povabljeni, da skupno zaužijejo velikonočni blagoslov: pirhe, šunko in pršut s hrenom, kruh in druge velikonočne dobrote. Pa tudi potice, ki jo prinesejo k blagoslovu naše dobre slovenske gospodinje, nikoli ne manjka. Letos se je k blagoslovu zbralo kar lepo število naših dobrih in zvestih londonskih Slovencev ter nekaj rojakov iz Slovenije, ki so bili prav tako veseli pogostitve z velikonočnim »žegnom« po obredu. Pogostitev z dobrotami velikonočnega blagoslova smo imeli kar v kapeli ali bolje v enem delu kapele, kjer so gospodinji Brazilki in naš sodelavec Carlos ter naša dobra Rezka Bolčina, ki je za hišo prispevala polno dobrot, vsem navzočim lepo postregli. Tudi dobrega vina ni manjkalo.

Na **veliko nedeljo** pa je bila tokrat vstajenjska maša kar v kapelici »Našega doma« ob 10. uri dopoldne.

S. Cikanek

V večnost je odšel Ivan (Johnny) Lavrič

12. aprila 2017 je v starosti 89-tih let v bolnišnici North Middlesex v severnem Londonu po dolgi bolezni

Pokojni Ivan Lavrič pred westminstrsko stolnico ob 20-letnici osamosvojitve Slovenije.

V ozadju londonski kardinal Vincent Nichols, škof Tone Jamnik in msgr. Janez Pucelj.

Ob župniku sinova pokojnega Ivana Lavriča, Johnny in Roman

za rakom odšel mirno in spokojno v večnost naš dobri Johnny Lavrič, nadvse veren katoličan in zaveden Slovenec ter najzvestejši član naše katoliške skupnosti v Londonu, ki se je redno udeleževal slovenskih maš v kapeli »Našega doma« ter tudi številnih slovenskih prireditvev v Angliji – še zlasti vsakoletnih slovenskih dnevov, ki smo jih obhajali nedolgo nazaj izmenoma v Bedfordu in Rochdaleu.

Ivan (Johnny) Lavrič je bil rojen 4. februarja 1928 v Loškem Potoku na meji med Dolenjsko in Notranjsko. Bil je iz zelo verne in zavedne slovenske družine Lavričevih, ki so posedovali majhno kmetijo. Že v zgodnji mladosti je moral zapustiti domači kraj. Leta 1943 je odšel v Trst in se tam kasneje pridružil primorskim domobrancem. Ob koncu vojne pa je tako kot vsi drugi njegovi soborci odšel v Italijo. Po raznih tamkajšnjih vojaških begunskih taboriščih je naposled preko Nemčije prispel v Anglijo 22. decembra 1947. Prvih deset let je delal v rudniku v Walesu, nato je odšel v London in bil zaposlen v tovarni. Tu je spoznal pošteno in globoko verno slovensko dekle Bruno iz Beneške Slovenije. Kmalu sta se poročila, si zgradila dom v severnem Londonu in si ustvarila zgledno krščansko družino.

Rodila sta se jima sinova Ivan (Johnny ml.) in Roman. Lavričeva družina je bila ves čas ena najzvestejših slovenskih družin naše katoliške skupnosti. Oče Ivan je bil dolgoletni član župnijskega pastoralnega sveta slovenske katoliške misije za Vel. Britanijo. Kasneje, ko je bil že nekaj let v pokoju, pa mu je bila v največje veselje vnučka Jacqueline (hčerka sina Romana). Njegova sreča je bila še posebej, sedaj že pokojna, žena Bruna in njuna krščanska družina, zadovoljstvo pa je užival, ko je bil v družbi svojih dobrih in zvestih slovenskih prijateljev.

Od Johnnyja Lavriča smo se poslovili 26. aprila v župnijski cerkvi na Edmontonu s sveto mašo, ki jo je daroval msgr. John Conneely (sorodnik – bratranec Romanove žene Eileen, stric Ivanove vnukinje Jacqueline) in ob njem je somaševal slovenski župnik Cikanek. Po maši smo v krsti pospremili Johnnyja na pokopališče v Enfieldu k večnemu počitku v grob njegove pokojne Brune, ki ga pri Bogu v večnosti pričakuje že 10 let.

Naj se po dolgem trpljenju spočije v Bogu v družbi z ljubljeno ženo Bruno in vsemi, ki so pri Bogu v nebesih. Mi pa se ga bomo s hvaležnostjo spominjali v naših molitvah.

S. Cikanek, župnik, in slovenska katoliška skupnost v Veliki Britaniji

Tokratno poročilo iz Beneluksa bom oblikoval v sozvočju z letošnjim praznovanjem velikonočnih skrivnosti. V številnih skupnostih, ki sem jih obiskal od cvetne nedelje do velikonočnega ponedeljka, je radostno odmeval odpev pesmi Zacveteli so bregovi: Vstal je Kristus in živi!

V življenju nas večkrat potegne hitri tok dogodkov, izgubimo se v svojih številnih aktivnostih, odgovornostih in skrbeh. Malo pa se posvečamo melodijam duha, notranjemu miru, poeziji življenja. Prav zato sem kot moto letošnjega velikonočnega praznovanja izbral pesem skladatelja, s katerim tudi prijateljueva, Ivana Florjanca. Žlahtna velikonoč-

na in pomladna pesem Zacveteli so bregovi je mnogim segla v srce, zato jo želim podariti tudi vam, dragi bralci Naše luči.

Zacveteli so bregovi, vonj vijolic že dehti, radostno pozvanja zvonček: Vstal je Kristus in živi!

Češnja vsa v razkošju belem, v toplih žarkih se blesti, prva ptica z njo zapoje: Vstal je Kristus in živi!

Gozd nad mano v vetru lahnem mi šepče in šumi. Kaj bi skrival tiho srečo: Vstal je Kristus in živi!

In pastirček ob ovčicah vriska, da ves dol doni, vse naj poje, se raduje:

Vstal je Kristus in živi!

Sončno jutro odrešenja! Pekel strt je za vse dni. Sleherno srce naj poje:

Vstal je Kristus in živi!

Blagoslov zelenja na cvetno nedeljo v Haagu na Nizozemskem

Slavje cvetne nedelje v Haagu, na Nizozemskem, v Bruslju in Luksemburgu. V soboto, 8. aprila, je

obrede cvetne nedelje v Luksemburgu vodil sobrat Jože Kamin. Sam sem se v spremstvu študentov, ki bivajo v

Slovenskem pastoralnem centru, odpravil v Haag. Ob 16. uri je bila delavnica za otroke, izdelovali so velikonočne butarice. Le-te smo blagoslovili v parku pred cerkvijo sv. Bonifacija v Rijswijk, ki je del mesta Haag. Sledilo je branje pasijona in sveta maša. Na slavlju sta bila navzoča tudi laiška misijonarja Nace in Silva Volčič. Več boste o njih misijonarski poti lahko izvedeli v Pogovoru meseca, ki je objavljen v tej številki Naše luči. Po maši sta navzočim spregovorila o svojem dobrodelnem društvu Operando in orisala svojo dosedanjo misijonarsko pot.

Otroci so na cvetno nedeljo v Haagu na Nizozemskem pridno pripravljali butarice za blagoslov.

Po blagoslovu velikonočnih jedil v Eisdnu

Blagoslovi velikonočnih jedil in slavje velike noči. Na veliko soboto smo imeli ob 10. uri blagoslov velikonočnih jedil v hišni kapeli v Bruslju. Popoldne, ob 14. uri, je sledil blagoslov jedil v Našem domu v Genku. Ob 16. uri je bil blagoslov v dvorani Doma slovenske katoliške misije v Eisdnu in ob 18. uri v cerkvi sv. Kornelija v Heerlenu, na Nizozemskem. Tam se nam je pridružil tudi nizozemski župnik. Kar ostrmel je nad bogatim sporočilom blagoslova jedil, ki je tako zakoreninjen v naši slovenski verski tradiciji: kruha (evharistija), mesa (božje učlovečenje), hrena (podoba žbljev, s katerimi so pribili Jezusa na križ), pirhov (podoba odprtega groba in Jezusovega vstajenja), potice (ki predstavlja sladkost in radost ob Jezusovem vstajenju).

Za veliko noč smo imeli vstajensko mašo ob 7. uri v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu, sledil je skupen velikonočni zajtrk v Domu slovenske katoliške misije. Ob 9.30 je bila slovenska velikonočna maša v cerkvi sv. Kornelija v Heerlenu, na Nizozemskem. Pot v bel-

gijski in nizozemski Limburg sem izkoristil tudi za obisk nekaterih bolnikov. Na velikonočni ponedeljek je bila ob 9.30 slovesna maša v italijanski cerkvi v Genku. Lepo in slovesno je prepeval združeni zbor Slomšek. Po maši smo snidenje nadaljevali v Našem domu, kjer smo zaužili blagoslovljene velikonočne jedi. Povsod je radostno odmeval vzklik: Vstal je Kristus in živi!

Priprava na prvo sveto obhajilo v Bruslju. Naša mlada skupnost v Bruslju raste, hvala Bogu. Vsako leto imamo večje število prvoobhajancev, letos jih je deset. Na prvo obhajilo se

ne pripravljajo le otroci, ampak tudi njihovi starši, saj so oni prvi in najpomembnejši kateheti, veroučitelji. Ob delovnem zvezku »Mala šola za prvo obhajilo« pomagajo otrokom razumeti pomen Jezusove navzočnosti v kruhu in vinu. Pri sedmih srečanjih, ki jih združimo z nedeljsko mašo, se starši aktivno vključijo v dogajanje in s tem postanejo živi del naše krščanske skupnosti. Prav lepo in bogato je bilo srečanje na tiho nedeljo, 2. aprila, ko sta pri pripravi na prvo sveto obhajilo sodelovala tudi laiška misijonarja Nace in Silva Volčič. Tema te nedelje je bila miza in oltarno občestvo. Pri mizi

se pogovarjamo, se odpiramo, skupaj jemo in pijemo. Otroke sta nagovorila s povabilom, da bi za revne otroke na Filipinih, kamor sta odšla za veliko noč, darovali eno igračo. Otroci v revnem predmestju Manile, na Filipinih, nimajo ne kruha ne igrač. Prav presenečen sem bil, kako so se otroci odzvali. V dveh tednih sta misijonarja napolnila veliko vrečo igrač, ki je z njima potovala na Filipine. Naj bo več aleluje v življenju vseh revnih filipinskih otrok, ki so se razveselili igrač slovenskih otrok iz Bruslja. Zares: Vstal je Kristus in živi! Živi tudi po naši dobroti, solidarnosti in ljubezni. *dr. Zvone Štrubelj*

Letošnji prvoobhajanci v Bruslju so teden pred prvoobhajilnim praznikom opravili prvo spoved.

Laiška misijonarja Silva in Nace Volčič sta obiskala Slovenski pastoralni center v Bruslju.

FRANCIJA

PARIZ

Velika noč 2017

Kot se je to dogajalo nepretrgoma od ustanovitve slovenske skupnosti v Parizu v petdesetih letih, smo se tudi letos zbrali, da se spomnimo trpljenja in vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa. Slovenski misijonar z Madagaskarja, gospod Rok Gajšek, je letos maševal in vodil velikonočne obrede pri Slovencih v Parizu, za kar smo mu iz srca hvaležni.

Letošnje praznovanje se je godilo s posebnim odtenkom sličnosti na pretekle čase, ki nam je v spomin priklical tista leta, ko smo se maloštevilni, rekli bi komaj za število apostolov, zatekali v kapelo relikvij pri Svetem Vincencijuna na Rue de Sèvres in tam z gospodom N. Črtnikom in J. Flisom molili in se poglobljali v Kristusovo velikonočno

izročilo. Tako smo tudi letos v Chatillonu doživeli veliki četrtek in veliki petek. Kljub zelo majhnemu številu smo se krepko poglobili v skrivnosti teh dni in sledili gorečim nagovorom misijonarja, gospoda Gajška.

Na veliko soboto nam je vreme nagajalo, a smo se le izognili dežju in imeli blagoslov ognja na vrtu Slovenske misije. Ta večer se nas je zbralo nekaj več, predvsem pa je krog ob ognju obogatila prisotnost mlajših družin.

Z vzklikom »Kristusova luč« smo se pomaknili v svetišče. Z močnim glasom je gospod Gajšek zapel hvalnico luči. Zbrano smo sledili berilom, zapeli mogočno »Alelujo« in »Kristus je vstal«. Po maši pa je bilo »žeganje jedil« in pomik v dvorano misije, kjer smo pokusili blagoslovljena jedila in oživili pogrešane prijetne prijateljske pogovore. *dr. Janez Zorec*

Blagoslov velikonočnih jedil v Chatillonu v Parizu

FREYMING-MERLEBACH

V mesecu marcu so se kar vrstili dogodki s srečanji, ki jih omenjam z majhno zamudo. 5. marca je društvena dolžnost združila lepo število zvestih članov pri seji občnega zbora. To je bil dokaz, da članom letna seja veliko pomeni. Zavedajo se dolžnosti in ravno pri generalni seji se odkrivajo dogodki, morda že malo pozabljeni. Kot katoliško društvo smo se na samem začetku zahvalili Bogu z molitvijo za srečno delovanje skozi vse leto.

Predsednica Jožica Curk je prisrčno pozdravila vse navzoče, se toplo zahvalila za delovanje in dobro medsebojno razumevanje. Sledila so poročila. V francoščini je vse dogodke leta podala generalna tajnica, gospa Kristina Hero, na kulturni in tudi na duhovni ravni. Podtajnica, gospa Fani

Celodnevno srečanje v duhu prve krščanske skupnosti

Ob celodnevni srečanjih v Merlebachu je Leo Curk šef našega bara.

Blagoslov jedil v Merlebachu

Šumej, je podala poročilo po vrstnem redu v slovenskem jeziku. Poročili sta bili razčlenjeni z vsemi dogodki leta 2016. Kako smo gospodarili, nam je računovodja gospod Bruno Perriol predložil finančno stanje leta 2016. Končni finančni rezultat je bil razveseljiv. Če društvo nima izgube, moramo biti zadovoljni z gospodarjenjem. Volitev smo se dotaknili le toliko, da smo na novo volili podpredsednico, gospo Marlenko Lorsung, ki je bila izvoljena soglasno. Vsak mesec se zbiramo pri celodnevni srečanju. Letni program je podoben lanskemu, vanj vnesemo za popestritev sprotna praznovanja. Dela v kapeli so se začela. O tem projektu ste tudi že seznanjeni iz prejšnjih poročil. Sejo smo zaključili v veselem vzdušju ob zakuski in prijateljskem kozarčku.

Materinski in družinski dan društva smo praznovali 19. marca, na dan praznika zavetnika Slovenske katoliške misije, svetega Jožefa.

Pri maši smo se zahvalili Bogu za vse dobro in se priporočili kot velika družina za Njegov blagoslov društva.

Po maši smo se zbrali v prostorih dvorane. Pogled po dvorani je bil razveseljiv, saj se je napolnila z zvestimi člani pri skupnem družinskem obedu.

Predsednica društva Jožica Curk je pozdravila vse navzoče in jim položila na srce naslednje besede:

V veliko veselje mi je, da danes lahko rečem – prisrčno dobrodošli ob dnevu, ki ga praznujemo in želimo vsem skupaj domačnosti ob misli, da smo združeni kot velika družina.

Naj nas vedno povezuje društvena ljubezen in razumevanje. Ko se bomo ob poznih urah razšli na svoje domove, naj vas spremlja občutek, da smo zapustili dom, ki nam nudi ob vsaki priložnosti sproščenost in veselje. Vsakemu izmed vas toplja hvala za sodelovanje in prisotnost pri društvenih obveznostih. Zavedamo se, da brez članov ni društva. In v tem smislu tudi naša vsakomesečna srečanja pomenijo bogastvo obstoja na kulturni in prav tako tudi na duhovni ravni. Naj slovenski običaji živijo med nami, naj se govori slovenska beseda in poje slovenska pesem, ker le na ta način bomo uspeli ohraniti materno besedo in slovensko kulturo, da ne bo šla v pozabo.

Poleg družinskega dne nam danes odmevajo v srcih spomini na naše drage mame in njihovo ljubezen, ki so jo razsipale in nas učile modrosti. Vedno ponavljam in postavljam na prvo mesto besedo »mama«. Zveni namreč kot najdragocenejša misel življenja. In danes, predrage matere in žene, želim vsaki izmed vas, da občutite njeno bližino, saj nam je prav njen obraz najljubši spomin, ki nas spremlja v življenju.

Velikokrat priznamo življenju moč, ki nas vzpodbuja, da kljubujemo pred viharji in zremo v smer, ki jo kaže ljubezen materinstva, saj je vir življenja v družini. Želim vam, da odseva iz vaših src veselje in sreča, ki jo lahko doživi materinsko srce.

Čestitali smo tudi vsem Jožetom in Jožicam za lepo praznovanje godovnega dne. Posebno našemu gospodu župniku Jožetu Kaminu, mu zaže-

leli duhovnih milosti in ga priporočili v varstvo njegovega zavetnika.

Gospa Angela Zingraff je praznovala 90. rojstni dan

Na cvetno nedeljo, 9. aprila, smo se pri sv. maši poglobili v Kristusovo trpljenje in vstop v veliki teden. Čudovito okrašena kapela je dvigala slovesnost na prihod vstajenjskega jutra. Verniki so se zbirali pri sv. maši, držeč v roki šopek pušpana ali domače butarice, da z zelenjem sprejmejo blagoslov spomina na Kristusovo vstajenje. Blagoslovljeni šopek domačih butaric nato ponesejo na svoje domove, da bo imel prostor pri Križanem v domači hiši.

Po maši smo imeli priložnost čestitati jubilarntu gospodu Marku Sajovcu za njegov 90. rojstni dan, ki ga je praznoval prav na cvetno nedeljo.

Bila je nedelja lepih dogodkov. Pri skupnem kosilu med prijatelji in znanci je slavila s prijateljskim kozarčkom tudi gospa Angela Zingraff. Njen rojstni dan smo praznovali z majhno zamudo. Praznovala ga je že 26. februarja 2017. Pri maši v kapeli sv. Jožefa se je toplo zahvalila pred Bogom za milost, za svojo 90-letno prehojeno srečno pot.

O njenem življenju bi lahko veliko dodala. Če se ozremo na njen obraz, skriva njeno dolgo pot življenja. Skrivnost njenega mladostnega izraza je verjetno v tem, ker je vedno prijetno nasmejana in zadovoljna. Z velikim veseljem se nam pridruži pri nedeljskih svetih mašah, je re-

Na dvorišču mlina pripravljata Nadine in Bruno butarice s slovenskim pridihom.

dni gost celodnevni srečanj. Vedno je v spremstvu svoje zelo prijazne hčerke Monike. Lahko bi rekla, da je njen angel varuh in spremljevalka njenega življenja. Angela je članica društva že od vsega začetka. V življenju je bila zelo aktivna in moram omeniti, da ko je nastala vojna v Sloveniji, sta bila z bratom Jakobomregarjem, danes že pokojnim, ena prvih organizatorjev Karitas za pomoč prizadetim vojnega razmerja.

Gospa Angeli smo poklonili v znak spoštovanja in prijateljstva aranžma, ki ji bo v trajen spomin na njen jubilejni 90. rojstni dan. Gospod župnik Kamin ji je v toplih besedah zaželel v imenu vseh navzočih božjega varstva, zdravja in toplih srečanj tudi v prihodnosti pri slovenski misiji.

Veliki teden:

V Merlebachu smo obhajali veliki teden v kapeli Slovenske misije.

Na veliki četrtek smo počastili eucharistični kruh življenja.

Na veliki petek smo poleg češčenja sv. križa bolniki pristopili k zakramentu maziljenja.

Na veliko soboto ob 15. uri je bil blagoslov velikonočnih jedil in zvečer ob 19. uri smo obhajali veliko-nočno vigilijo.

Na veliko-nočno jutro je bilo ponovno v naši kapeli lepo število navzočih pri slovesni sv. maši ob prepevanju pevskega zbora, ki je z veliko-nočno pesmijo povzdignil svečanost vstajenja. Vsem prisrčna zahvala za lepo navzočnost in skupno molitev.

Jožica Curk

Po zapisu na torti gospe Deželak smo v Merlebachu zares družinski in materinski.

Angela Zingraff je na misiji v Merlebachu obhajala svoj 90. rojstni dan.

AUGSBURG

Kempten – cvetna nedelja

Nedaleč južno od kemptenske železniške postaje, v okraju Eich, ob reki Lech stoji lepa cerkva, posvečena Mariji Pomagaj. V njej se zberejo enkrat na mesec slovenski rojaki iz Kemptna in okolice k slovenski sveti maši. Tako je bilo tudi na cvetno nedeljo, 9. aprila. Lep sončen dan je omogočil, da se je liturgično dogajanje lahko začelo pred vhomom v cerkev. Domači župnik je najprej vse pozdravil, spomnil na vsebino praznika in blagoslovil oljčne vejice in zelenje. Po prebranem evangeljskem odlomku o slovesnem Jezusovem vходу v mesto Jeruzalem je vse povabil v cerkev, kjer se je nadaljevala sveta maša. Po maši se je skupno druženje nadaljevalo v prostoru zraven cerkve ob dobro pogrnjeni mizi do poznega popoldneva.

Blagoslovi jedil na veliko soboto

Blagoslov jedil na veliko soboto je v srcih slovenskih vernikov močno zakoreninjen. Ne le doma, tudi po svetu, kjer slovenski rojaki živijo in imajo možnost, da se vključijo v slovensko župnijsko skupnost, ki jo oskrbuje kak domači izseljenski duhovnik, ljudje radi prinesejo lepo okrašene košarice z dobrotami k »velikonočnemu žegnju«. Tudi letos, 15. aprila, je bilo tako. V Augsburgu, Ulmu in Ravensburgu je

domači župnik blagoslovil jedila, spregovoril kratko misel in vsem zaželel lepo velikonočno praznovanje.

Ravensburg – pok. Anton Varlec

Pok. Anton Varlec se je rodil 20. oktobra 1947 v vasi Blatno blizu Brežic. V družini je bilo sedem otrok. Anton je bil drugi najmlajši. Po končani osnovni šoli se je izučil za krojača. 14. februarja 1970 se je poročil z izvoljenko Anico in si z njo ustvaril lastno družino. Kmalu po poroki se je podal v Nemčijo, da bi si oskrbel čim boljše ekonomsko stanje. Žena Anica je ostala v domovini in v avgustu 1970 rodila hčerko Tatjano. Anton je izkoristil vsako možnost, da ju je obiskal. Vsak obisk je bil povezan tudi z gradnjo nove hiše. Pri vsem tem mu je veliko pomagala žena Anica, ki je doma skrbno spremljala, kako gradnja napreduje, dokler niso bila vsa dela končana. Leta 1986 sta se starša razveselila druge hčerke, Petre. Želja, da bi družina živela skupaj, je odločilno prispevala k odločitvi, da se je leta 1991 podala k možu Antonu v Nemčijo tudi žena Anica z mlajšo hčerko Petro. Tatjana, ki je v tem času že odrasla in postala samostojna, se je odločila, da ostane v domovini. Do upokojitve 2014 je bil Anton zaposlen v mestu Bad Wurzach pri steklarskem podjetju Oberland Glas. Sanje, kako bo kot upokojenec v domovini preživel srečna leta, mu je

Cvetna nedelja v Kemptnu

Po končani vigiliji in blagoslovu jedil v Ravensburgu

Blagoslov jedil v Augsburgu

V Ulmu na veliko soboto

Pokojni
Anton Varlec

Krst Amadeje Kramar

V soboto, 22. aprila, je župnik Roman obiskal svoj rojstni domači kraj, vas Krn. V majhni vaški cerkvi, posvečeni svetemu Roku, je daroval sveto mašo. Evharistično slavlje je bilo povezano s krstnim obredom. Starša Alenka in Damjan Kramar sta svojo hčerko Amadejo prinesla v božji hram, kjer je prejela zakrament svetega krsta in postala božji otrok. Prav v isti cerkvi je bila leta 2013 krščena tudi Amadejina sestra Polona, starša Alenka in Damjan pa sta si v njej 8. septembra 2012 obljubila večno zvestobo. Novokrščenka in njeno družino naj spremlja božje varstvo in blagoslov!

R. Kutin

po dobrem letu in pol od upokojitve prekrizala neozdravljiva bolezen. Ves trud medicinske stroke mu zdravja ni mogel vrniti. Antonovo srce je 31. marca 2017 za vedno obmirovalo. Slovenski rojaki so se od pokojnega poslovili na ravensburškem pokopališču. Nato je bil prepeljan v domovino, kjer so ga na pokopališču v Pišecah položili k večnemu počitku.

Družina Kramar z novokrščenko, botra in krstitelj

BERLIN

HAMBURG

V mesecu aprilu smo se srečali na cvetno nedeljo. Pri lepem sončnem vremenu je g. Dori pred glavnim portalom cerkve sv. Bonifacija blagoslovil zelenje in prave slovenske butare.

S pesmijo »Oljsko goro« smo jih v procesiji ponesli v cerkev, pri tem lepem običaju občutimo bogastvo slovenske kulture, pesmi in molitve. Cvetnonedeljska maša nas je globoko ganila, spomnili smo se Kristusovega trpljenja in z molitvijo in pesmijo spremljali obred. Po sv. maši smo se, kot vedno, zbrali v naših prostorih. Tokrat nas je obiskal nekdanji župnik g. Kandzia – v pokoju. Z veseljem je z nami pojedel košček torte in popil skodelico kave.

Rojstne dneve so v preteklem mesecu praznovali Anka Trčak, Jože Plevnik in Jože Vidmar. Oba Jožeta sta v tem času tudi godovala, tako da smo imeli kar lepo priložnost za čestitke. Anka je pred kratkim izgubila moža (o tem smo poročali), vera ji pomaga ob

Jure Dovžan praznuje rojstni dan in god.

Wolfgang Schubert praznuje rojstni dan.

njeni izgubi, malo pa ji je v oporo tudi naša skupnost. Z našimi iskrenimi željami smo ji za kratek trenutek pričarali na obraz lahen nasmeh. Butare je kot vsako leto naredil Lojz Šeme. Doma smo običajno razdelili blagoslovljeno zelenje po gospodarskih poslopih in ga dali tudi živini, tukaj pa jih ponesemo na naše domove, kjer nas blagoslovljeno zelenje spremlja do drugega leta. V tem se vidi, da čas in okoliščine prikrojijo običaj današnjemu času in okolju, jedro pa vendarle ostane – Jezusov prihod v Jeruzalem, spomin na dom in na veliko noč.

V ponedeljek nas je pot zanesla v Travemünde. To obmorsko mesto smo že večkrat obiskali. Po vseh zimskih prehladih smo sklenili, da nam bo svež morski zrak gotovo prijal. Mesto Travemünde se imenuje »najlepša hči Lübecka«, ker leži na ustju reke Trave. Zgodovinske zgradbe in peščena obala celo leto privlačijo turiste, ladje, ki pljujejo mimo, vzbudijo občutek, da bi se jih človek lahko dotaknil. Naučili smo se svežega zraka, prepihal nas je veter, v kavarni smo ob prijetnem klepetu zaužili skodelico kave in se dobre volje vrnili v Hamburg. Vera Šeme

ASEL/HANNOVER

Blagoslov palmovih vejic

Na izletu v Travemünde

ESSEN

Za nami so prazniki Gospodovega vstajenja. Velikonočno vzdušje pa se nadaljuje. Pri svetih mašah pojemo zmagoslavne velikonočne pesmi. Veseli smo, da imamo našega organista Davorina, ki ne le dopolnjuje precej utrujene naše pevske talente, ampak jih pogosto kar nadomešča. Njegova odlična orgelska spremljava in njegov sveži glas dajeta videz, da nas je še kar nekaj.

Letos smo na cvetno nedeljo imeli kar svojo – slovensko mašo. Ker je že bila napovedana v nemških župnijskih oznanilih, smo se odločili: »Pa naj bo tako.« Potem smo pa slišali majhen očitek, zakaj nismo bili skupaj z nemško župnijo. Se bomo poboljšali 11. junija, ko bo telovska procesija.

Kakor marsikje je bilo tudi pri nas tako, da je pri mnogih »vsebina« velikonočnega praznovanja bila ob blagoslovu jedil. Zdi se mi, da je bilo v Hildnu pri blagoslovu ob 9.15 še več ljudi kot pri polnočnici na sveti večer – kar okrog 100. Zlasti lepo je bilo videti veliko otrok.

90- in 73-letna vrtnarja v Eisdu in Belgiji

Eschweiler 2017 – blagoslov jedil

Ob 11 h je bil blagoslov v Eschweilerju, ob 15 h v Krefeldu, ob 16.30 v Altenessnu.

Ob 19. uri smo v Moersu v cerkvi sv. Jožefa imeli slovesno bogoslužje velikonočne vigilije in na koncu tudi blagoslov jedil.

Velikonočno jutro je bilo sicer hladno, a je bilo vreme primerno za našo vstajenjsko procesijo. Lahko rečemo, da je to bila »mini« procesija ob udeležbi 40 vernikov. Navzoči smo gotovo doživeli polnost veselja v živi veri: »Gospod je vstal, Gospod živi – vstali bomo tudi mi. Aleluja.«

Hilden 2017 – ob blagoslovu jedil

Poslovlili smo se

13. aprila – na veliki četrtek smo se v Moersu poslovlili od 90-letnega Jože-

ta Puša. Ob slovesu ta dan ni bilo slovesne maše. Bila je potem na veliko soboto ob velikonočni vigiliji. Doma-

Ob blagoslovu jedil v Hildnu

či župnik ga je zares lepo predstavil. Ni veliko pokojnih, ki si zaslužijo tako številne hvale in zahvale.

Prav je, da si v spomin pokličemo nekaj podatkov o njegovem življenju. Ko je obhajal svoj 85. rojstni dan, ga je bralcem Naše luči lepo predstavila Nada Zupan iz Moersa.

»Za tem obrazom se skriva blaga duša.«

Tiho in kar malce odmaknjeno med nami živi mož, ki ga vsi poznamo pod imenom Jože, se z njim redno srečujemo pri slovenskem bogoslužju, poslušamo njegovo izborna prebiranje beril, kaj več pa o njem zlasti mlajša generacija ne ve.

Jožetu Pušu (Pusch) je zibel stekla leta 1927 na jožefovo v Šentvidu, vasi blizu znamenitega stiškega samostana na Dolenjskem. Imel je izjemno bogato življenjsko pot ...

Vojna vihra ga je zanesla vse tja do Argentine, vendar se tam ni ustalil. Čas, ki ga je preživel na drugi strani zemeljske krogle, je izkoristil pred-

vsem za izobraževanje in se še posebej odlično naučil španskega jezika.

Po dobrem desetletju se je vrnil v Evropo, se ustavil v Nemčiji ter se najprej nastanil v Achnu, nekaj kasneje pa si je za kraj bivanja izbral Moers. Sprva se je preživljal kot prevajalec iz španskega jezika, kmalu pa se je uveljavil kot profesor na poklicni šoli v mestu Geldern. Tam si je že leta 1975 pridobil naziv »študijski svétnik« in le dve leti za tem napredoval še za eno stopnjo, in sicer v »višjega svétnika«.

Danes že odrasli ljudje slovenskega in španskega rodu se ga s hvaležnostjo spominjajo kot izvrstnega mentorja pri premagovanju njihovih študijskih zagat. Je pa v tem času tudi veliko prevajal tako za slovensko-nemško ali špansko-nemško oziroma slovensko-špansko jezikovno področje.

Z obraza, predvsem pa iz pomenka človek lahko prebere, da se v tej navidezno celo krhki pojavi skriva izjemno močan socialni čut. Ta njegova nagnjenost, pomagati ljudem

Vstajenjska procesija v Altenessnu

v stiski, ga je pripeljala do znanstva s slovenskim zdravnikom in misijonarjem Francem Okornom, ki je svoje poslanstvo opravljal v Čilu.

Več let zapovrstjo so iz Jožetovih rok prihajali darovi, zbrani v mreži somišljenikov in ljudi dobre volje, ki bi danes veljali vsakokrat vsaj tri tisočake današnje valute. Med darovi pa se je eno leto znašlo več kot 150 paketov. Z njegovo pomočjo se je v Nemčiji izšolal za zdravnika domorodec-Čilenec in se nato vrnil med svoje ljudi.

V poslanstvu dobrotnika in izjemnega organizatorja zbiranja pomoči bi ne bil tako uspešen, če mu ne bi stala ob strani njegova žena, s katero sta ob nenehnem razdajanju za druge ustvarila tudi družino s tremi otroki in danes ju že razveseljujeta dva vnuka.

Za vedno pa se je naš prijatelj Jože zapisal med nami, tukajšnjimi Slovenci in posebej v našem društvenem in družabnem življenju. Njegov nasvet, njegova pomoč in sodelovanje so bili vselej dobrodošli. Zlasti izviren in nepovnljiv je bil kot Miklavž ob neštetih prireditvah, ki smo jih in jih še prirejamo v društvu Slovenski cvet v Moersu.

... Dragi naš prijatelj Jože Puš – hvala za vse delo, še posebej pa za dober zgled.

Nada Zupan

Tale dobri človek iz Moersa je bil stalni naročnik Naše luči in Družine. Čeprav je bil zaradi večkratnih »zdravniških servisov« na njegovem srcu bolj šibkega zdravja, svojih talentov nikoli ni »zakopal«. Z veseljem je pomagal pri svetem bogoslužju v nemški župniji in pri slovenskih mašah.

Na zahvalni kartici udeležencem pogrebne slovesnosti je zapisano:

»Gospod, na svojem križevem potu, v trpljenju in s smrtjo si šel pred nami, da bi nam pri Očetu pripravil novo bivališče, kjer bomo nekoč za večno v tvoji bližini, kjer bomo pri tebi smeli imeti svoj dom. Gospod, ti si Pot, Resnica in Življenje. Gospod, daj mu počivati v miru!

Fini Pusch in družina – pa tudi cela naša župnija

Tole številko Naše luči boste (ste) prejeli pred, ob ali celo po **binškoštnem srečanju**, ki je letos 4. junija. Veselimo se tega dogodka – ali obujamo lepe spomine. O tem pa – v naslednji številki.

Lojze Rajk

FRANKFURT

Zgodnja letošnja pomlad je pripravila dovolj zelenja in cvetja za vrhunec postnega časa, za cvetno nedeljo in pripravo butaric oziroma drugače poimenovanega povezanega zelenja in cvetja. K temu pa spada seveda po slovenski navadi tudi oljčna vejica. Nekaj vsega tega je bilo videti tudi pri slovenskih mašah na cvetno nedeljo v Frankfurtu in Mainzu. Šolske počitnice tako po šolskem urniku dežele Hesens kakor

evropske šole pa so seveda število naših ljudi razpršile, kar se je čutilo tudi pri slovenskem bogoslužju. Ker pa mnogim ljudem blagoslov velikonočnih jedil pomeni zelo veliko, je to seveda mogoče opaziti zlasti pri blagoslovu v Frankfurtu. V zadnjih dvajsetih letih se nas k temu pripravljalnemu bogoslužju na veliko noč še ni zbralo tako veliko kot letos (sicer pa naj spregovorijo slike same). Preko osemdeset nas je bilo v cerkvi Srca Jezusovega v Oberradu (resnici na

Po vigiliji v Mainzu je bil blagoslov jedil.

Cvetna nedelja v Mainzu

Mi smo pa bili pri blagoslovu jedil v Darmstadtu.

Po blagoslovu jedil v Frankfurtu še skupna slika navzočih

Pred blagoslovom je navzoče nagovorila božja beseda.

ljubo pa je treba reči, da so bili med nami tudi nekateri hrvaški in poljski verniki, ki živijo v tem predelu Frankfurtu). V Darmstadt in Mainzu, kjer je bil tudi blagoslov jedil, je bila udeležba seveda manjša. Ker pa je na

veliko noč maša v Frankfurtu lahko le popoldne, ta neugodni popoldanski večerni čas seveda precej vpliva na udeležbo pri naši praznični maši.

Prvega maja goduje sv. Jožef Delavec in ta dan je pri naši praznični ma-

ši prejela zakrament sv. krsta **Emilia Čavlovič Bevc**, prvi otrok Kristine in Maria iz Dreieicha. Kakor z nasmehom pozdravi vsakega, tako naj z božjim otroštvom razveseljuje svoje starše, botre in tudi našo župnijo.

Že pred velikonočnim časom pa je v večnost pri petinosemdesetih letih odšel **Alojz Škof** iz Frankfurta, po rodu pa je bil Mariborčan. Naj počiva v miru.

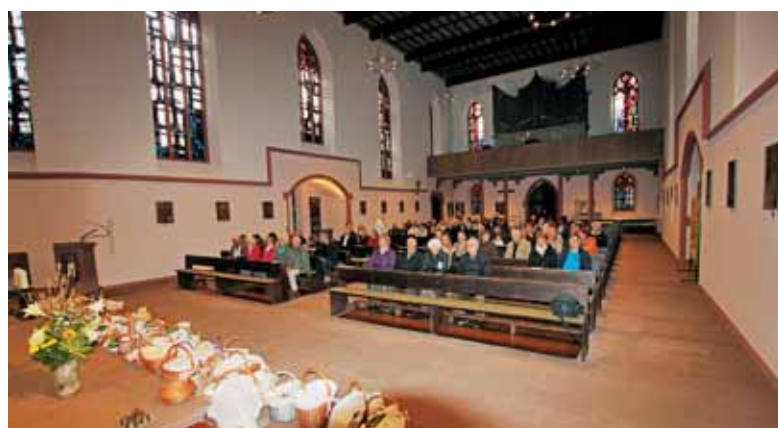
rem

Emilia, zaznamujem te z znamenjem križa.

Emiliini starši z botrama in krstiteljem Martinom

Pogled v cerkev Srca Jezusovega v Oberradu med blagoslovom jedil

MÜNCHEN

Veliki teden in velikonočni prazniki

Čas pred prazniki je bil dokaj živahen predvsem v šolskem programu in seveda v pastoralnem delu. Veliko vernikov se sicer ta čas pripravlja na praznovanje doma, kamor prav radi odpotujejo za veliko noč. Če ne drugače, pa na veliko soboto na pot, da so lahko pri velikonočni procesiji in slovesni maši v svoji župniji. Tu pa prazniki pritegnejo k bogoslužju katerega od rojakov, ki sicer ne prihaja redno k slovenski maši. Veliki prazniki nas združujejo. Posebej lepo je bilo na cvetno nedeljo, ko smo na začetku maše blagoslovili oljčne vejice in v krajši procesiji po cerkvi nakazali, da želimo iti z Gospodom po poti njegovega trpljenja in križa, da postanemo vredni sadov odrešenja.

Obrede velikonočnega tridnevnja smo obhajali v kapeli župnijskega doma. Vse tri dni se je pridružil okrog 20 vernikov, ki so pobožno sodelovali in pri posameznih delih obredja prevzeli tudi naloge bralcev in pomočnikov. K lepoti bogoslužij je doprinesel tudi diakon Ralph, ki je prevzel svojo nalogo pri vseh obredih.

Na cvetno nedeljo spremljamo Jezusa v Jeruzalem.

Na veliki petek dopoldne je v središču Münchna vsako leto **križev pot narodov**. Udeležilo se ga je 3000 vernikov iz narodnih župnij s svojimi duhovniki. Bilo je tudi veliko domačinov ter nekaj iz skupnosti posvečenega življenja. Začetek v cerkvi sv. Mihaela je vodil pom. škof Graf zu Stolberg, zunaj na ulici pa je

prevzel vodstvo kardinal Marx. Vsako postajo oblikuje ena narodna župnija in med procesijo zapoje pesem v svojem jeziku. Tako se razvije vseh 14 postaj do Marijinega trga, kjer je zaključna molitev. Ob tej priložnosti je kardinal izrazil solidarnost s preganjanimi kristjani v vojnih žariščih arabskega sveta in Afriki. Križ z zma-

goslavno okronanim Jezusom je prišel iz Ukrajine.

Na veliko soboto je največja udeležba pri blagoslovu jedil. V Münchnu smo blagoslovili polne košare kar dvakrat, za družine z malimi otroki in še zvečer ter med vigilijo ponoči. Lepa je ta navada in opažamo, da zadnja leta tudi v nemških župnijah pri vsaki ma-

Več tisoč vernikov na križevem potu narodov v centru Münchna

Kardinal Marx je na koncu izrazil krščansko solidarnost z vsemi preganjanimi kristjani po svetu.

Zmagoslavni Kristus na križu iz Ukrajine

ši na veliko noč blagoslavljajo jedila. Nekdanja navada se spet obuja, morda malo tudi po zgledu priseljenjskih katoličanov iz slovanskih dežel.

Na veliko nedeljo se je v veliki cerkvi Sv. Duha res pokazalo, kako malo nas je ostalo ob praznikih tu, vendar

je bilo kljub vsemu vzdušje veliko in slovesno. Tudi velikonočni ponedeljek in nedelja božjega usmiljenja (bela nedelja) sta bila del naših velikonočnih praznikov, ki smo jih obhajali sicer ob manjšem številu udeležencev, ni pa nam manjkalo velikonočnega veselja in upanja.

župnijski sodelavci

INGOLSTADT

Prav tako slovesno smo obhajali velikonočne praznike v ingolstadtski slovenski skupnosti. Tu se je prav tako poznalo, da je precej vernikov odšlo praznovat domov. Vendar se je pridružilo kar nekaj kristjanov, ki pridejo le ob velikih praznikih k slovenski maši. Tako se je skoraj zapolnila vrzel pri številu udeležencev.

+ **Jožica-Katarina Repina** je tiho odšla od nas v večnost po plačilo k Bogu. Njemu je vse življenje zve-

sto služila iz globoke vere in zaupanja vanj. Rojena je bila 13. aprila 1937 pri Sv. Petru pri Mariboru in je zapustila ta svet le nekaj tednov pred svojim osemdesetim rojstnim dnem. Zadnja leta je bila hudo bolna in je morala iskati oskrbo zunaj svojega doma. Bolezen in vse težave pa je prenašala zelo vdano.

Vsakokrat, ko je sprejela sveto obhajilo, je pokazala svoje veliko spoštovanje do najsvetejšega zakramenta in se dolgo zahvaljevala za dobroto, ki ji jo je izkazal Bog po duhovniku, ki ji je prinesel Jezusa.

Pokojna
Jožica-Katarina
Repina

V slovenski skupnosti so jo mnogi poznali predvsem po njeni požrtvovalnosti in dobroti na slovenskih prireditvah in praznovanjih. Veliko je pomagala v skupnosti s svojim delom in darovi, ki jih je prinesla od doma. Dolgoletni župnik Stanko Gajšek je vedel povedati, kolikokrat je povabila njega in njegove goste tudi na svoj dom in jim z veseljem postregla.

Izguba takšne članice slovenske skupnosti je za vse boleča. Zadnje čase je sicer ni bilo več v cerkev in k maši, ker ni mogla prihajati. Spomin najo pa je ostal živ, kar je pokazala tudi prizadetost ljudi ob njenem odhodu.

Obema hčerkama in vsem ostalim sorodnikom izrekamo sožalje in se bomo pokojne dobre žene Jožice spominjali v molitvah. V veri zaupamo, da je našla bogat zaklad svojih dobrih del v nebesih. *Marjan Bečan*

STUTTGART

Pastoralni obiski starejših župljanov

Papež Benedikt XVI. je med obiskom enega od domov ostarelih uporabil jasne in preroške besede, ko je dejal: »Kakovost družbe oziroma civilizacije se presoja tudi po tem, kako obravnavamo starostnike, in po mestu, ki jim ga dodelimo v skupnem življenju.« Ali smo v civilizaciji pozorni do starejših oseb? Je v njej prostor za starejše? Naša civilizacija bo napredovala, če bo znala ceniti razumnost in modrost starejših. Civilizacija, v kateri ni prostora za starejše ali jih izvrže, ker predstavljajo težave, je družba, ki nosi v sebi virus smrti. V izročilu Cerkve poznamo knjigo modrosti, ki je vedno podpirala kulturo bližine do ostarelih, razpoložljivost za naklonjeno in solidarno spremljanje v tem zadnjem delu življenja. To izročilo je ukoreninjeno

v Svetem pismu, kot na primer pričujejo naslednje besede iz Sirahove knjige: »Ne zavračaj pripovedovanja starih, saj so se tudi oni učili od svojih očetov. Od njih se boš namreč naučil pameti in kako odgovoriti, ko se pokaže potreba« (Sir 8,9). Starostniki so zapuščeni, pa ne le v materialni negotovosti. Zapuščeni so zaradi sebične nezmožnosti, da bi sprejeli njihove meje, ki odražajo naše meje, zapuščeni v številnih težavah, ki jih morajo danes premagati, da preživijo v civilizaciji, ki jim ne dovoli, da bi sodelovali, izrazili svoje mnenje, niti da bi bili referenčna točka v skladu s potrošniškim modelom, po katerem so »samo mladi lahko koristni in lahko uživajo«. A v resnici bi morali biti starostniki za vso družbo zaklad modrosti našega ljudstva. Starostniki so zaklad modrosti našega ljudstva! S kakšno lahkoto utišamo vest, kadar v nas ni ljubezni! Spominjam se obiskov v domovih za ostarele, kjer sem se pogovarjal z vsemi in pogosto slišal takšen pogovor. Kako ste vi in vaši otroci? Dobro. Koliko jih pa imate? Precej. Pa vas pridejo obiskat? Da, pogosto pridejo, seveda pridejo. Kdaj so prišli nazadnje? Spominjam se starejše gospe, ki mi je odgovorila: No, za božič, pa smo bili sredi avgusta! Osem mesecev, ne da bi jo obiskali otroci, osem mesecev zapuščena! Temu se reče smrtni greh, razumete? Nekoč, ko sem bil še otrok, mi je babica pripovedovala zgodbo o starem dedku, ki se je med jedjo vsakič umazal, ker je le s težavo nosil žlico juhe k ustom. Njegov sin, torej družinski oče, se je odločil, da ga bo presedel od skupne mize. Zanj je pripravil mizico v kuhinji, kjer se ga ni videlo in kjer naj bi jedel sam. Tako na prijatelje, ki bi prišli na kosilo ali večerjo, ne bo napravil sla-

bega vtisa. Nekaj dni kasneje se je vrnil domov in našel najmlajšega otroka, ki se je igral s koščki lesa, kladivom in žebli. Nekaj je izdeloval, zato ga je oče vprašal: Kaj pa delaš? Mizico, očka. Mizico, za kaj pa? Da jo bomo imeli, ko boš ti star, da boš na njej lahko jedel. Otroci imajo več vesti od nas.

Ogled filma Kaplja na vedru

Kulturno društvo Slovenija Stuttgart in slovenska župnija sta organizirala ogled filma Kaplja na vedru, ki pripoveduje življenjsko zgodbo o prekmurškem škofu dr. Jožefu Smeju. Življenjsko delo mariborskega pomožnega škofa dr. Jožefa Smeja je obsežno in vsestransko, saj se poleg duhovniške in škofovske službe ukvarja tudi s pesnjenjem, pisateljevanjem, prevajanjem in preučevanjem cerkvene zgodovine. »Nenehno se je zanimal za kulturno preteklost in za življenje ljudi, ki so med Muro in Rabo stoletja ohranjali vero in slovenstvo. Napisal je več izvirnih znanstvenih in leposlovnih del, sodeloval je pri prevajanju Bogoslužnega molitvenika, Zakonika cerkvenega prava, Svetega pisma Stare in Nove zaveze ter komentarjev k psalmom,« je med drugim zapisano v njegovem življenjepisu. »Vera je božji dar, pa tudi človekov odgovor na božjo milost,« pravi škof Smej. »Vera je milost,

ker vera ni dana tako, češ, zdaj jo pa imaš. V veri moramo rasti. To želimo najprej sebi, da bi rasel v veri, kljub mnogim težavam, ki jih vidimo.« Kot pravi, bodo težave vedno prisotne, a da nas skozi vse varuje vera, s tem pa tudi upanje in ljubezen.

Župnijski utrip

Cerkev je božja hiša, kraj njegove prisotnosti, kjer lahko najdemo in srečamo Gospoda. Cerkev je tempelj, kjer prebiva Sveti Duh, ki jo oživlja, vodi in podpira. Sredi božjega ljudstva, med nami, ki smo Cerkev, lahko srečamo Boga Očeta, srečamo Jezusa, srečamo Svetega Duha. V Cerkvi ni nihče nekoristen! Vsi smo potrebni za izgradnjo tega templja. Nihče ni bolj pomemben od drugega, ampak smo vsi enaki v božjih očeh. Tudi papež je enak vsem ostalim, vsi smo bratje, nihče ni anonimni, vsi oblikujemo in gradimo Cerkev. To tudi pomeni, da če manjka opeka našega krščanskega življenja, manjka tudi nekaj lepote Cerkvi. Kako živimo to, da smo Cerkev? Smo živi kamni ali pa smo utrujeni, zdolgočaseni in ravnodušni kamni? Kristjan mora biti živ, vesel, da je kristjan. Mora živeti lepoto tega, da je del božjega ljudstva, da je Cerkev. Odprimo se delovanju Svetega Duha in tako postanimo de-

Na obisku pri Jožetu Domanjku

Zakonca Škorjanc

Ogled filma Kaplja na vedru

Slovenci so radi v dobri družbi.

javni del naših skupnosti. Gospod naj nam podari svojo milost in svojo moč, da bi lahko bili globoko združeni s Kristusom, ki je vogelni kamen, steber, podporni kamen našega življenja in vsega življenja Cerkve. Mo-

limo, da bi vodeni z njegovim Duhom bili vedno živi kamni njegove Cerkve.

K Bogu je odšla po plačilo

Gospodar življenja je v večnost poklical Elizabeto Tibaut, ki se je rodila

17. junija 1950 v vasi Trnje v Prekmurju. Odraščala je v kmečki družini ob treh bratih in sestri. Z 18 leti je odšla v Nemčijo kot veliko ostalih ljudi iz Slovenije, kajti doma ni bilo možnosti zaposlitve in primerne življenja. V kraju Esslingen si je kruh služila v tovarni Hirschmann, kjer je bila zelo prizadevna in zanesljiva delavka. Leta 1970 se je poročila z Jožetom Tibautom, ki je bil njena mladostna ljubezen. Dom sta si ustvarila v Veliki Polani v Prekmurju. Leta 1973 se jima je rodila hčerka Danijela. Vsa leta je bila članica slovenskega društva Triglav Reutlingen in je bila gonilna oseba v kegljaškem društvu. Prihajala je tudi k svetim mašam in bila vsa leta redna naročnica revije Naša luč. Neizmerno je

Pokojna
Elizabeta
Tibaut

bila vesela, ko je postala babica vnučinki Maji in vnuku Maxu. Ves čas je z vso ljubeznijo skrbela tudi za svojega brata, ki je vsak dan potreboval njeno pomoč. Draga Elizabeta, počivajte v miru božjem in dobri Bog, ki je videl vsako vaše dobro delo, naj vam da večno plačilo. Po napornem življenju si odpočijte v Gospodovem naročju.

Aleš Kalamar

S R B I J A

BEOGRAD

Velika noč 2017

Kot že toliko let nazaj imamo vsak velikonočni ponedeljek Slovenci iz slovenskega društva Sava, Beograd, svojo velikonočno sveto mašo. Do letos je to bilo v sestriški kapeli v Višegradski 23, letos pa smo slavili v cerkvi Kristusa Kralja na Krunski 23, 17. aprila ob 19 h. Zakaj tako pozno? Ker je imel gospod nadškof isto popoldne sveto mašo za Slovence v Novem Sadu.

Pri naši sveti maši sta somaševala g. Letonja, župnik cerkve Cirila in Metoda, in kaplan g. Toni. Gospod Letonja je odgovoren za versko življenje Slovencev v Beogradu in tudi v Srbiji.

Zbor Slovenk »Pojoča družba« je pri sv. maši radostno prepeval slovenske pesmi ob spremljavi harmo-

nija gospe Svetlane Vnučec in dirigentke Božice Toskić.

K tej maši e mogla priti tudi oskrbovanka doma ostarelih »Naša oaza« iz Zemuna. Dobri ljudje so jo pripeljali, bilo je to veselje za nas vse.

S toplimi besedami je g. nadškof Stanislav Hočevar pozdravil vse prisotne, prenesel pozdrave Slovencev iz Novega Sada in nas v pridigi duhovno obogatil – saj je Kristusovo vstajenje neizmerna energija. Moč vstalega Kristusa mora v nas prebuditi energijo Duha, Ljubezni in željo po medsebojnem sodelovanju in večji krščanski edinosti.

Po sv. maši nas je že drugič presenetila Nadja Dornik s svojo harfo. Skoraj pol ure so njeni gibki prsti izvajali čudovite melodije, ko so drsli po strunah. Zares čudovito, dar neba.

Beograjski nadškof skupaj z župnikom Lojzetom Letonjo CM

Potem je gospod Lojze Letonja spregovoril o pomenu velikonočnih jedil v »jerbasu«, ki se blagoslavlja ob veliki noči. Nato je podal velikonočno zgodbo o pirhih, zajčku in piščancu kot simbolih velike noči.

Duhovno obogateni smo prišli v župnijsko dvorano, kjer smo se okrepčali s pripravljenimi dobrotami ob medsebojnih pozdravih in pogovorih, čas pa je hitel in smo se razšli z namenom, da se zopet snidemo. *Ivana Miljković*

MUŽLJA

Velikonočni prazniki v Banatu

O bredu velikega tedna označujejo spomin na velike dogodke zgodovine odrešenja ter zbiranje vernikov po vsem svetu na molitev, češčenje, prejemanje svetih zakramentov in darovanje samega sebe. Sveti obredi so se začeli s spominom na slovesni Jezusov vhod v Jeruzalem in blagoslovom zelenja, butar in snopov. Tudi po vojvodinskih cerkvah je bil slovesen blagoslov zelenja, tukaj mačic, ki jih potem nesemo v procesiji v cerkev, od tod pa domov, da bi nas celo leto spremljal božji blagoslov.

Letos je bilo posebno veselje, da je bila velika noč za vse kristjane po vsem svetu na isti dan, 16. aprila, medtem ko je bila židovska pasha tudi zelo blizu, 11. aprila. Tako je razu-

mljivo, da so bili tudi slovesnosti cvetne nedelje in drugih dogodkov na isti dan. V dneve radosti je treščilo kot iz vedrega neba peklensko grmenje. Cel svet so pretresli nemili dogodki, napadi na krščanski koptski cerkvi v Egiptu. Prvi napad se je zgodil v Tanti, mestu na delti Nila, ki se nahaja kakih 100 km severno od Kaira, v cerkvi svetega Jurija, med mašo cvetne nedelje. V tej eksploziji je umrlo 27 ljudi,

ranjenih pa je bilo 78. Drugi napad so izvedli muslimanski skrajneži nekaj ur pozneje v Aleksandriji, v cerkvi svetega Marka, zgodovinskem sedežu koptskega papeža. Bombaš samomorilec je tam usmrtil 17 ljudi, 48 je bilo še poškodovanih. Zelo žalosten dogodek, ko je v eni sami deželi umrlo ali bilo ranjenih toliko ljudi zaradi verske nestrpnosti, vražje zlobe in maščevalnosti, in sicer kot satanska

grožnja pred nameravanim mirovnim potovanjem papeža Frančiška v Egipt konec aprila. Mnogi se začudeno sprašujejo v zvezi s tem, ne le kako je mogoče, da tako sovraštvo sploh obstaja v 21. stoletju; še bolj se čudijo, kako da ne slišimo več obsodb takih dejanj iz muslimanskih krogov, ki se sicer razglašajo za miroljubne. Nekateri pravijo, da so taka dejanja posledica pozivov na nasilje zoper tiste,

Blagoslov mačic pred cerkvijo v Lukinem selu, duhovnik Zoltán Varga z ministrantom

Na veliki četrtek mladina, zlasti birmanci, na krizmeni maši v bečkereški stolnici

kot ga npr. vsebuje 5. sura 33. vrstica, ki pravi: »Če kdo ne sprejme Mohameda in njegovega nauka, ga ubij, mu odsekaj roke in noge, ga pribij na križ: če se pa predomisli, mu poštedi življenje, kajti Alah je usmiljen.« Jezus nas opozarja, da slabo drevo ne more roditi dobrega sadu; sovražstvo, zasužnjevanje, ubijanje, zaničevanje človeškega življenja, verska in narodnostna nestrpnost, to so slabi sadovi krive ideologije, krive vere in usmeritve, ki je tuja krščanstvu, saj ono razglaša ne le ljubezen do bližnjega, ampak tudi ljubezen do sovražnikov. Dobro drevo pa je Jezus: šele ko bodo vsi ljudje sprejeli njegov nauk miru in sprave, bo na svetu zavladal trajen mir. Rešitev ni v čim večjem sprejemu beguncev, ampak v prenehanju prodaje orožja sprtim stranem in vzpostavitev pravičnega in trajnega miru na nemirnih področjih.

Jezusov slovesni vhod v Jeruzalem je označil ne le njegovo slavo, ampak še bolj začetek njegovega zveličavnega trpljenja, ki mu je sledilo vstajenje. Tako divjanje kakor tudi trpljenje mnogih nedolžnih kristjanov doma in po svetu so nam v spodbudo, da še bolj strnemo svoje vrste in odstranimo male nesporazume: kristjani bomo močni le, če bomo složni.

Na veliki četrtek je bilo slovesno

Na veliki četrtek je bilo zelo slovesno zlasti v Banatu. Dopoldne je bilo posebno doživetje srečanje birmancev v bečkereški stolnici. Tja so prišli snemat obrede iz znane televizijske hiše Duna-TV iz Budimpešte. Bilo je več

Med mašo je pel tudi mladinski vokalno-instrumentalni zbor »Don Bosko« iz Mužlje.

Na veliki petek je v Belem Blatu vodil obrede češčenja sv. križa Stanko Tratnjek.

razlogov za snemanje. Na ta dan je bil v Bečkereku ne le dan posvetitve svetih olj pri krizmeni maši, ki jo je vodil s somaševanjem banatskih duhovnikov krajevni škof Ladislav Német. Obrede v nabitno polni cerkvi so spremljali domači pevski zbor »Emanuel« iz Zrenjanina ter mladinski vokalno-instrumentalni zbor »Don Bosko« iz Mužlje. Glavna privlačnost tega srečanja so bili bodoči birmanci, ki so se zbrali iz vseh delov prostrane – vsaj po dolžini – banatske škofije.

Na veliki četrtek se je dogodilo še eno ganljivo srečanje. V Mužlji so med svečano večerno sveto mašo prišli v cerkev v sprevedu bodoči prvoobhajanci, ki so se predstavili župnijskemu občestvu ter izrazili željo in obljubo, da se bodo na sveto obhajilo marljivo pripravljali s prihajanjem k verouku in maši, kakor tudi z udejanjanjem drugih krščanskih dolžnosti. Obenem so se priporočali v molitev zbranim vernikom. Otroci so slovesno vstopili v cerkev, prinesli

mašne darove, izrekli prošnje – ter bili navzoči pri sveti evharistični daritvi v prezbiteriju. Na koncu maše so skupaj z drugimi verniki odšli k božjemu grobu, kjer so nekaj časa pobožno molili. Otroke so spremljali tudi srečni starši, a pripravljala sta jih veroučitelj Ferenc Gabona in tudi župnik Feliks Golob.

Jezusovo vstajenje obuja upanje

Na veliko noč Gospodovega vstajenja so verniki po vsem krščanskem svetu slavili Jezusovo zmago nad smrtjo, grehom, strahom in peklom. Ta največji zgodovinski dogodek prinaša in obuja upanje današnjemu človeku. Jezus nam govori: »Kakor sem jaz premagal smrt, tako bom obudil od mrtvih tudi vas, če boste vztrajali z menoj v vseh preizkušnjah.« V Vojvodini je bilo na ta dan vse mirno in svečano. Procesija se v Mužlji, za razliko od drugih banatskih cerkva, kjer jo imajo že na veliko soboto zvečer, odvija zaradi

večje udeležbe ljudstva, na sam velikonočni dan med jutranjo in deseto mašo. Letos je njen del prenašal tudi prvi program beograjske državne TV.

Popoldne ob štirih je bila maša v slovenščini, ki jo je vodil salezijanec Stanko Tratnjek; berili in prošnje sta brali Martina Drča in Pavla Milovanovič, pri igranju in petju so sodelovali navzoči. Po maši je bilo že tradicionalno druženje, ki povezuje to malo skupnost v slogi, uvidevnosti in razumevanju. Za to priložnost smo slišali tudi izvirni velikonočni črkostih (akrostih), ki govori o Jezusovem sporočilu kristjanom in vsem ljudem dobre volje, da se ljubijo med seboj:

Ljubite se med seboj!

Ljubite se med seboj,
Učenik spodbuja svoje;
božja volja naj takoj
iz ljubezni slavo poje.
Tisti, ki ljudi črti,
enkrat v peklu bo propadel,
saj dobrota nagradi.
Ej, da vsakdo bi razumel.
Maša povezuje nas.
En je kruh in vino dar je,
daje v hrano se za nas,
saj krepi vse, tud' vladarje.
Ena vera družni nas,
bodimo hvaležni zanjo,
oh, velikonočni gost – ,
Jezus, vodi v rajsko zarjo.

Z izvirnim velikonočnim akrostihom »Ljubite se med seboj« (16. maledga travna 2017) želim vam in vašim dragim vesele, zdrave in milosti polne velikonočne praznike. Vaš v molitvi z vami povezani in hvaležno vdani Janez Jelen in celotna mužljanska salezijanska skupnost. *Janez Jelen*

Otroci se predstavijo župnijskemu občestvu.

Predsednik slovenskega društva Planika Rudolf Tot

Prvoobhajanci se pripravljajo na vstop v cerkev.

Skupna slika po slovenski maši v mužljanski župnijski cerkvi na veliko noč

Trkanje pirhov – najljubša igra najmlajših po druženju v mužljanskem župnišču

Po poteh Slovencev v Medmurju in Zagrebu

Na nedeljsko jutro, 2. aprila, ko je v Ljubljani še vse spalo, nas je skupina nedeljskih izletnikov krenila iz Ljubljane po štajerski avtocesti proti mejnemu prehodu Zavrč. V daljavi se nam je prikazovala znana božjepotna cerkev na Ptujski Gori. Ta dan smo jo obšli, saj nas je cilj čakal onkraj državne meje.

Pot nas je peljala do Varaždina. Neprekinjene podobe hiš, strnjenih v občestnih naseljih, so nam odslikavale njihovo panonsko značilnost. Starejše hiše je dodobra načel zob časa, mlajše pa imajo manj arhitekturnih značilnosti pokrajine, saj so grajene v času, ko so si tamkajšnji prebivalci služili kruh v sosednji Sloveniji ali Avstriji. Za uvod smo se sprehodili po pokopališču. V zavetju mogočnih dreves in grmovnic ter bogatih nagrobnikov so našli večni počitek meščani tega mesta, ki je bilo svoj čas celo glavno mesto Hrvaške. Mesto, kjer spijo angeli, ki so nas pozdravljali z okenskih lin in fasad mestnih stavb. Mesto s pečatom nekdanjih obrtnikov in številnih baročnih palač. Sam sem ga poznal le iz pripovedovanj mojih žirovskih rojakov, ki so bili preko naše tovarne Alpina povezani s čevljarstvo industrijo v teh krajih. Žal je tudi na Hrvaškem sla po dobičku odnesla po zlu prenekatero v preteklosti priznana tovarno. S tem pa tudi možnost zaslužka tamkajšnjih prebivalcev, predvsem mladih, ki še danes posledično zapuščajo ne samo svoj kraj, ampak tudi Hrvaško, in odhajajo v svet. Se bodo še kdaj vrnili? Vožnja nas je preko Drave popeljala v Medžimursko županijo. Območje,

kjer kljub številnim prebivalcem slovenskih korenin ne deluje nobeno slovensko društvo. Kar za Varaždinsko županijo ne velja. Prav ta so pomembna pri povezovanju, utrjevanju in ohranjanju slovenstva onkraj začrtanih meja. Valovita vožnja po rahlih vzpetinah, kjer raztreseno med vinogradi prebivajo tamkajšnji prebivalci, nas je pripeljala do kraja Štrigova. Naselja, ki leži na Hrvaškem le streljaj od državne meje in slovenskega Razkrižja in je obenem tudi del občine Štrigova. Skozi šipo avtobusa smo lahko opazovali nedeljnik, ki so odhajali od svete maše. Tam smo obrnili svojo pot in po nekaj pozdravnih besedah njihovega župana ter predstavnika turizma že hiteli nazaj oz. naprej proti Zagrebu. Po poti smo prisluhnili, kako se je z nekaterimi prebivalci Štrigove kruto poigrala povojna oblast, za vse pa je bilo usodno, ko so kljub želji po priključitvi k Sloveniji za vedno pristali onkraj meje. Nedeljsko kosilo v eni boljših restavracij Mala hiža na poti proti Zagrebu je bilo okusno in je s prijazno postrežbo ubranilo sloves gostišča. V zgodnjem popoldnevu smo prispeli v Zagreb. Sprehodili smo se do zagrebške katedrale, si jo ogledali in hiteli naprej čez tržnico do Trga bana Jelačića. Obšli smo tudi Cvetlični trg, se z vzpenjačo povzpeli na Gornji grad in šli mimo cerkve svetega Marka. Mozaična postavitve strešne opeke s svojima grboma že od daleč sporoča pripadnost mestu in državi. Skozi Kamnita vrata smo se spustili nazaj na Donji grad. Na Trgu bana Jelačića, v kapeli Ranjenega Jezusa,

nas je čakala sveta maša. Duhovna sekcija A. M. Slomšek pri Kulturno prosvetnem društvu Slovenski dom v Zagrebu skrbi, da se Slovenci občasno zbirajo pri slovenskih mašah, ki jo darujejo duhovniki iz Slovenije. To nedeljo jo je daroval Anton Trpin, župnik iz župnije Šentjernej. Čeprav je bila ravno tiha nedelja, smo vseeno lahko prisluhnili ubranemu pevskemu zboru, ki je s peto besedo še dodatno obogatil bogoslužje. Po maši pa smo se s člani te sekcije srečali v prostorih Slovenskega doma nedaleč od kapele. Njihova gostoljubnost nas je zadržala še kar nekaj časa v pogovoru in peti slovenski pesmi. Slovenci, ki se pod okriljem društva zbirajo več kot 85 let, ob slovenskih mašah pa že 26. leto, kljub starosti vztrajajo iz ljubezni do domovine, ki je še vedno del njih in njihovega srca. Nekateri, čeprav z bridkimi življenjskimi izkušnjami, ostajajo zvesti slovenski besedi in domovini. Polni vtisov in spoznanj smo zapustili Zagreb. V želji, da se še kdaj vrnemo in da bi se Slovenci še dolgo lahko zbirali s slovensko besedo bodisi v Slovenskem domu ali kapeli.

Že od malega se srečujem s to besedo, Medžimurje. Stari oče je namreč doma razmeroma blizu meje s Hrvaško. Tudi na zemljevidu bi približno znala pokazati, kje to je. Da pa tam živijo Slovenci, tega nisem vedela. Zmeraj se mi

je zdelo, da če živijo Slovenci na drugi strani meje z Avstrijo, na avstrijskem Koroškem, da je verjetno to možno tudi na meji s Hrvaško – saj je slovensko-hrvaška meja najdaljša. Pa so mi zmeraj zatrjevali (v šolah, doma ...), da ne, ta meja je pa narejena tako, da se prebivalstvo ne meša, da tam, kjer so živeli Slovenci, tam je Slovenija, tam, kjer živijo Hrvati, je pa Hrvaška. In mi nikoli ni bilo najbolj logično. Vendar se človek sprijazni.

Ob druženju smo izvedeli veliko bolj ali manj lepih zgodb, ki so te Slovence pripeljale v Zagreb. Na koncu smo, kot se za Slovence spodobi, zapeli. In bi še peli, če bi znali še kakšno pesem več. In če nas mrak ne bi priganjal domov.

Marjeta Godeša

Prijetno vzdušje z zagrebškimi Slovenci. Nagovor dekana Antona Trpina.

Zagrebška katedrala; blaženi Alojzije Stepinac, dobrotnik Slovencev na Hrvaškem

Med ogledom hrvaške prestolnice

Domačinka Barbara Antolić Vupora nam je predstavila Medmurje.

Klavdija Jurišič nas je vodila od Ljubljane do znamenitosti hrvaške prestolnice.

VABILO

Dragi rojaki, lepo vabljeni na **29. romanje treh Slovenij na Svete Višarje**, ki bo letos 6. avgusta.

Program:

- 10.30** – predavanje pravnika in politologa prof. dr. Andreja Finka;
- 12.00** – slovesna sveta maša, ki jo bo skupaj z izseljenskimi in drugimi duhovniki daroval ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore;
- 13.00** – kratek kulturni program na ploščadi za cerkvijo. Tako mašo kot kulturni program bo s petjem sooblikovala pevška skupina Zarja.

Dogodek organizirata Rafaelova družba in Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi.

Če se želite udeležiti romanja treh Slovenij na Svete Višarje s programom enodnevnega romanja, se lahko obrnete na Agencijo Trud.

Več informacij na: trud@druzina.si ali **01 360 28 20**.

Prvi višarski dnevi za srednješolce

Rafaelova družba vabi **srednješolce iz domovine, zamejstva in tujine** na višarske dneve z zanimivimi gosti od petka, **28. julija**, do nedelje, **30. julija**.

Program: obisk avstrijske Koroške z nekaterimi ključnimi slovenskimi točkami v Celovcu, obisk Vetrinja in Gospe Svete. Prek Roža in Zilje nadaljujemo pot v Kanalsko dolino, od koder se bomo povzpeli na Svete Višarje.

Število udeležencev je omejeno na 12, zato se prijavite čim prej po tel.: **01 438 30 50** ali na rafaelova.druzba@siol.net.

Višarski dnevi mladih

Rafaelova družba vabi **mlade Slovence iz domovine, zamejstva in tujine** na višarske dneve od četrтка, **3. avgusta**, do nedelje, **6. avgusta**.

Letos bomo obiskali rojake v **Trstu** in okolici, se povzpeli na **Svete Višarje**, naše druženje pa sklenili s tradicionalnim **romanjem treh Slovenij**.

Program: spoznavanje zamejstva – slovenski elementi Trsta, srečanje s tamkajšnjimi ljudmi in njihovimi predstavniki, izmenjava mnenj in izkušenj, petje, duhovnost, sodelovanje pri pripravah romanja treh Slovenij ter seveda druženje in sproščenost.

Število udeležencev je omejeno na 15, zato se prijavite čim prej po tel.: **01 438 30 50** ali na rafaelova.druzba@siol.net.

Z G O D B A

► Lloyd DOUGLAS

Tretje poglavje

Ko se je gugajoča ladjica v zelo slabem vremenu prebila mimo Liparskih otokov in skozi nevarno Mesinsko ožino, je našel kapitan Manij dobro urico časa za mirno kramljanje s potniki. Morje je bilo mirno in veter ugoden.

Najprej je pripovedoval o svojih številnih potoivanjih: iz Ostije v Palermo, na Kreto, v Aleksandrijo in Jopo.

»Povej kaj o Minoi,« je zaprosil Marcel.

Manij se je zasmeljal v gosto brado.

»Boš že še odkril, da ‚Minoe‘ pravzaprav sploh ni.« Ko ga je Marcel osuplo pogledal, je zagoreli kapitan napravil svojemu potniku pravo zgodovinsko predavanje.

Pred petdesetimi leti so Avgustove legije oblegale mesto Gazo in ga po dolgem, trdem boju zavzele. Vendar so bile žrtve te bitke mnogo večje od zmage.

»Ceneje bi bilo, če bi bili plačali veliko carino, ki so jo terjali za uporabo poti do solin ob Mrtvem morju,« je pripomnil Manij.

»Pa beduini?« je začudeno vprašal Marcel.

»Tudi s temi bi bili opravili ceneje. Pri zavzetju Gaze smo izgubili triindvajset tisoč mož.«

»Stari Avgust,« je nadaljeval Manij, »je kar divjal zaradi trdovratnega upora branilcev – Egipčanov, Sirijcev in Judov –, ki se niso ustrašili krvi, niso poznali ujetnikov in so se odlikovali z domiselnimi, groznimi trpinčenji. Cesar je sklenil, da bo zaradi žilavega odpora proti vojaški sili rimske države to kužno jamo Gazo zbrisal. Zato je kraj preimenoval v Mino in ga razglasil za rimsko mesto, misleč, da bodo prebivalci iz hvaležnosti zaradi ugodnosti, ki jim jih nudi civilizirana država, pozabili, da je stalo tam nekoč mesto, ki je bilo na vseh ravneh tako ničvredno, kakor je bila Gaza.«

»Toda kraj se je več kot sedemnajst stoletij imenoval Gaza in tudi ukaz samega Avgusta ni zadoščal, da bi se uveljavilo novo ime.«

»In se spremenilo življenje prebivalcev povrh,« je pripomnil Marcel.

»Ali pa duhovi v mestu,« je suho dopolnil Manij. »Razumeti moraš, da je obala Mrtvega morja kakor slana puščavska kotanja z vodo, kjer se zbirajo vsakovrstne živali in se bijejo med seboj. In to se dogaja že dlje, kot pa pomni zgodovina katerega koli naroda. Včasih se pokaže žival, ki je močnejša od drugih in vse prežene. Zgodi se tudi, da vse skupaj napadejo večjo žival, nakar se manjše grižejo naprej. — No, to je tvoja Gaza.«

»Toda slanica vendar ni v Gazi, temveč ob Mrtvem morju.«

»Seveda, toda brez dovoljenja Gaze ne prideš do soli. Za nekaj časa je lev iz Judeje pregnal vse druge živali, še prej pa je pokončal filistejsko hieno. Nato je egiptovski slon prepodil leva, potem pa je planil na slona kot tiger Aleksander. In ko so si veliki lizali rane, so se mali pobijali med seboj.«

»In kakšna žival je prišla za tigrom?« je vprašal Marcel, čeprav je vedel odgovor.

»Rimski orel — cela krdela rimskih orlov, ki so mislili, da bodo lahko planili po kosteh. Vendar so živeli še premnogi, ki so hoteli svoje kosti obvarovati. Tako smo zgubili triindvajset tisoč Rimljanov — da smo si pridobili staro solnico.«

»Zelo mikavno,« je mrmral Marcel, ki ni slišal zgodbe še nikdar na tak način.

»Da, toda najbolj imenitno pri vsem tem je, kako so ti nenehni boji delovali na staro mesto Gazo. Po vsaki osvojitvi je ostal v mestu del tujih armad, ubežniki in ranjenci, ki jim je bila vrnitev v domovino pretežka. Nadaljevali so z boji v Gazi sami. Morda si slišal o malenkostnih bojih v pristaniških mestih, kot sta Rodos in Aleksandrija, kjer je prebivalstvo zelo pisano. Nekateri trdijo, da je Gaza med njimi najslabša. Jaz pa pravim — hujšega gnezda od Gaze sploh ni.«

»Morda jo mora Rim spet počistiti?«

»Nemogoče! In kar velja za staro Gazo, velja za vso deželo tja do Damaska. Naj pošlje cesar vse oborožene legije in uprizori klanje, kakršnega zgodovina ne pomni, trajne zmage ne bo odnesel. Sirijecv ne moreš premagati in Juda ne iztrebiti.«

»Toda ali naša trdnjava v Minoi — ali bolje v Gazi — ne skrbi za red v mestu?« Marcel je upal, da bo s tem vprašanjem zvedel kaj o svoji novi nalogi.

»Nikakor! Trdnjava nima z mestom nobenega opravka. Tudi ne stoji v mestu, ampak na najbolj pustem kosu puščavskega peska, ki je tu in tam posut s skalami in redkim rastlinjem. Tam boš našel le petsto mož, čeprav pravimo posadki legija. Ta mora krotiti roparske beduine. Oboroženi oddelki iz trdnjave spremljajo tudi karavane, da jih branijo pred napadi. Oh, in tu pa tam« — Manij je zazelal — »se karavana več ne vrne.«

»Pa se to pogosto zgodi?« je tipal Marcel.

»Poglejmo,« je dejal Manij pred se in štel na prste. »Lani sem slišal le o štirih takih dogodkih.«

»Le o štirih,« je ponovil Marcel. »In tedaj pridejo trdnjavske čete pač v ujetništvo.«

»Seveda.«

»In v suženjstvo?«

»Komaj kdaj. Beduini ne potrebujejo sužnje; bili bi jim le v napoto. Beduin je divjak; divji je kot lisica, potuhnjen kot šakal. Kadar udari, napade nasprotnika od zadaj in ga zadene v hrbet.«

»Toda mar posadka umorov ne maščuje?«

Manij je zmajal z glavo in se zarežal.

»Garnizija ni kaj prida, če smem povedati. Disciplina je slaba, poveljstvo pa pomanjkljivo ter se ne briga za trdnjavo. Vsak hip pride do pobojev in uporov. Kaj naj počnemo s posadko, ki prelije večino krvi na dvorišču vojašnice?«

Marcel je čutil, da mora ta pojasnila zaupati tudi Demetriju. Ko sta skupaj legla, je v nekaj črtah Korinčanu orisal, kaj ju čaka, in govoril je tako odkrito, kakor bi bil suženj z njim vred odgovoren za prihodnje vodstvo trdnjave.

Demetriju je molče poslušal mučno poročilo in ko je Marcel končal, kratko pripomnil: »Gospod mora trdnjavi ukazovati.«

»Vsekakor. Zato so me tudi postavili tjakaj. Zakaj pa to praviš?« Ker ni bilo odgovora, je ponovil: »Kaj si hotel reči s tem?«

»Da mora gospod, če posadka ni disciplinirana, terjati pokorščino. Pa ne gre, da bi delil suženj nauke. Toda za gospoda bo bolje in varneje, če vzame poveljstvo takoj in krepko v roke.«

Marcel, oprt na komolce, se je na pol dvignil ter iskal v temi Grkove oči.

»Razumem, Demetriju. Zdaj, ko vemo, kakšen veter piha, misliš, da naj si novi legat ne išče naklonjenosti, ampak naj kar brezobzirno udari v sredo, ne da bi se slovesno predstavil?«

»Da, tako nekako,« je potrdil Demetriju.

»Da bi jim dal krepkega zdravila — misliš?«

»Če trgaš koprive, gospod, jih ne smeš prijemat na lahno. Morda bodo ljudje, ki se utaplajo v brezdelju, radi poslušali poveljnika, ki je tako sposoben in pogumen, kot je moj gospod.«

»Lepo govoriš o meni, Demetriju.«

»Ni zlepa človeka, gospod, ki bi ne znal ceniti pravičnosti in poguma. In moj gospod je pravičen pa tudi drzen.«

»Tvoj gospod se mora za svoj položaj zahvaliti prav svoji drznosti, Demetriju,« je dejal Marcel z lahnim, posmehljivim nasmehom.

»Da, gospod,« je rekel Demetriju tako resno, da se je Marcel zasmejal.

Po molku, ki je zavladal takoj nato, je Marcel sklepal, da je lahko zibanje ladje Demetrija uspavalo. Sam je ležal vsaj še uro brez spanja in premišljeval o predlogu, ki mu ga je nakazal modri in zvesti Grk. Demetriju ima prav, si je mislil, če naj trdnjavi poveljujem, se mora to zgoditi že prvi trenutek. Pa če me stane tudi življenje — bo vsaj časten konec!

Bilo je pozno popoldne osmega marca, ko je kapitan Manij krmaril z nerodno ladjico skozi vrvež pristanišča v Gazi ter jo zasilal ob prostem pomolu. Čakali so ga nujni opravki, vendar se je še utegnil posloviti od mladega tribuna, kar je storil s tako pozornostjo, kot bi se poslavljaj bližnji sorodnik od umirajočega.

Demetriju je bil med prvimi, ki so stopili na suho, in kmalu se je vrnil s petimi postavnimi Sirijci ter jim pokazal prtljago. Vojakov ni bilo videti. Vendar to Marcela ni razočaralo, saj ni računal, da ga bodo prišli čakati. Posadka za njegov prihod ni mogla vedeti.

V starinski Gazi se ni nikomur mudilo. Celu uro je trajalo, preden so našli dovolj tovornih oslov za prtljago, in še dlje, preden so jo naložili. Pa tudi potem je šlo po polževo, spet dobro uro po ozkih, slabo tlakovanih cestah, kjer so zdaj pa zdaj druge karavane zapirale prehod.

Sirijci so po tribunovi uniformi ugani, kam naj vse skupaj peljejo in mrmraje so ubogali. Končno so prišli na obljudeno, prašno deželno cesto; spredaj Marcel na velblodu, s čigar vodnikom se je poprej Demetriju z znamenji pogajal za najemnino. To barantanje je Marcela zabavalo; sicer tako mirni in zadržani Demetriju se je drl na ves glas in mahal z rokami — ker ni poznal denarnih menjav in cen v Gazi — prve tri Sirijčeve terjatve ogorčeno zavrnil,

dokler se nista z vikom in krikom zedinila. Takega Demetrija v tej vlogi ni doživel še nikoli.

Skozi vrtince prahu so opazili v daljavi kakih dvanajst juter obsegajoč, z visokim opečnatim zidom ograjen prostor, na čigar štirih oglih so štrleli v nebo visoki stolpi. Ko so se približali, so zagledali na nagnjenem drogu mlahavo visečo rimsko zastavo.

Iz skupine zanikrnih legionarjev se je malomarno izlučil stražar ter brez vprašanja odprl velika vrata. Morda, si je mislil Marcel, nas ima za karavano, ki si želi spremstva. Ko so stopili na golo, s soncem ožarjeno dvorišče, je z nogami drsaje prišel po stopnicah pretorija neki stražar in čakal, da se je tribunov velblod ustavil. Demetriju, ki je jahal zadnji, je zlezal z osla ter stopil h gospodu. Stražar, ki so mu tribunska znamenja zbudila radovednost, je leno dvignil meč v umazani roki in malomarno pozdravil.

»Jaz sem tribun Marcel Galio.« Zvonko in jasno so udarile besede. »Poslan sem, da prevzamem poveljstvo trdnjave. Pelji me k poveljniku.«

»Centurija Pavla ni doma, gospod.«

»Kje pa je?«

»V mestu.«

»Kdo pa poveljuje, če je centurij Pavel v mestu?«

»Centurij Sekst, ki pa pravkar počiva in je ukazal, naj ga ne motimo.«

Marcel se je za korak približal vojščaku ter mu ostro pogledal v oči.

»Nisem vaju, da bi čakal, da se drugi naspe po kosilu. Takoj ubogaj! In umij si umazani obraz, preden se mi spet pokažeš! Je to mar rimska trdnjava ali svinjak?«

Stražar se je mežikajoč umaknil in izginil skozi težka vrata. Marcel je postajal nestrpen ter je hodil gor in dol.

Po nekaj minutah je stopil z Demetrijem po stopnicah in prišel v mračno vežo, kjer ga je srečal drug stražar.

»Pelji me k centuriju Sekstu!«

»Po čigavem povelju?«

»Po povelju tribuna Marcela Galia, novega poveljnika trdnjave. Pelji me, pa urno.«

Tedaj so se odprla neka vrata in pokazala se je zajetna, bradata postava v izdelani uniformi. Na desnem rokavu rdeče tunike je imela vtkanega črnega orla. Marcel je stopil k možaku.

»Si ti centurij Sekst?« In ko je ta malomarno prikičal, je nadaljeval: »Princ Gaj me je imenoval za poveljnika te trdnjave. Ukaži ljudem, naj prinesejo mojo prtljago.«

»No, nikar tako naglo,« je odvrnil Sekst zateglo. »Bi lahko videl tvoje listine?«

»Seveda.« Marcel mu je pomolil pergament, ki ga je Sekst razvil ter si ga v medli luči podržal pod nos.

»Predlagam, centurij Sekst,« je rekel Marcel, »da se umakneva v legatovo stanovanje; tam bova pregledala listine. V deželi, katere državljan sem, poznamo neka vljudnostna pravila ...«

Sekst je nategnil obraz v neprijeten nasmeh in skomignil z rameni.

»Zdaj si v Gazi in kmalu boš sprevidel, da gre pri nas vse bolj počasi in da nismo tako nestrpni kot nam enaki, toda lepše oblečeni gospodje v Rimu. No, sicer pa — tudi jaz sem rimski državljan.«

Se nadaljuje

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

Goriška Brda, Vipolže, foto: Tatjana Splichal

KRIŽANKA

KRIŽANKA 1706	BREZ OBUTVE	VRSTA VRBE	SLIKOVIT TRG V RIMU	REDOVNICA ASIŠKA	16. ČRKA ABECEDE	ITI (3. OS. EDN, ŽEN. SPOL)	TRST	OZNAKA JAKOSTI ELEK. TOKA		GOROVJE MED EVR. IN AZIJO	NAGRADNI SIMBOL ŠPORTNE ZMAGE
PRIHOD SV. DUHA									UPANJE, NADA MINORITSKI SAMOSTAN		
KROŽNICA, KI IMA DVE OSI					LENIČ STANISLAV NANUT ANTON			MAKEDONSKO KOLO UDELEŽENCI SVATBE			
POKR. S TRAVO IN REDKIM GRMIČIEM							NAR. ZAB. ANSAMBEL NASPR. OD GRENKI				
16. ČRKA ABECEDE		OSVEŽILNA PIJAČA UNIVERZA (OKRAJ.)				VRSTA TKANINE NAPR. ZA SPENJANJE					
REDOVNICA					REVNO NASELJE KIP MOLIVKE				LUKSEMBURG ŠPANJA		
OSEBNI ZAIMEK				PRIM. VAS SELO NEDOGO- RELA SNOV						SEDEŽ PRIMORSKE SKOFIJE	
GROHAR IVAN			DELOV. PRI- POMOČKI PRIČAKOVA NJE USPEHA						ELEMENT KALIJ VELIKI APOSTOL		
10. ČRKA ABECEDE		ZAGONETKE MESTO V NEMČIJI							POSTOJNA ŠPORTNIK S KOTALKAMI		
 DVE SPENJALKI KRAJ PRI KRANJU								HUDA BOL. LJUDJE, KI UŽIVAJO V NASILJU			
MOČNA STAROGR- ŠKA DRŽAVICA							NOČNE PTICE DVOJICE				
LATINO- AMERIŠKA RADIJSKA POSTAJA						REDOVNI DUHOVNIK NOSAN PETER					
PRAVILNO RAZPOREDI ČRKE: YKAJ					TENISAČ RAFAEL GRŠKA SVE- TA GORA						VSEKAKOR
ŠPANSKA RADIJSKA POSTAJA				SPOMLAD. MIESEC DEL TELESA					ITALIJA HANS ... V. BALTHASAR		
TRIER			OBLAK TONE SLOVENSKA VOJSKA			KRAJ V BR. KOLUMBUJI (KANADA) MAT. STEV.					
JOD		NERADO- DAREN KISIK					TEŽA EMBALAŽE ELEMENT BOR				
UPRAVNO INDUSTR. MESTO V SIBIRIJI											

MALO ZA ŠALO

Znanca se pogovarjata: »Kako gre vašemu sinu v šoli?«

»Zdaj je že boljši, vendar se še vedno na roditeljskih sestankih predstavljam kot njegov stric ...«

Cirkuški žongler z noži zamuja na predstavo. Zaustavi ga policist in ga vpraša, od kod mu vsi ti noži in zakaj jih potrebuje. Žongler pojasni situacijo, policist pa mu ne verjame in zahteva, da mu uprizori svojo točko. Žongler izstopi, vzame v roke vseh 12 nožev in začne žonglirati.

Ravno takrat mimo pripelje pijan voznik. Ko zagleda prizor, reče sovozniku: »Si videl tole? Naslednji mesec neham piti. Tle testi alkoholiziranosti gredo pa že čez vsako mejo zdrave pameti!«

Mož se nekaj mesecev zbuja iz kome, žena mu nenehno stoji ob strani. Ko se končno zbudi, ji pomigne, naj se mu približa. Ko se žena usede zraven njega, ji reče: »Veš kaj, z menoj si bila skozi vse slabe čase. Ko sem bil odpuščjen, si me podpirala, ko mi je propadel posel, prav tako, ko sva izgubila hišo, si še vedno stala ob meni, ko mi je začelo pešati zdravje, prav tako. Veš kaj, draga?«

»Kaj, srce?« ga vpraša nežno.

»Mislim, da mi prinašaš smolo.«

Mladi molj se odpravi na prvi samostojni izlet brez staršev. Ko se vrne, ga starša vprašata, kako je bilo.

»Krasno! Povsod, kjer sem se pojavil, so mi ploskali!«

Dve blondinki se pogovarjata. Reče prva: »Danes sem imela vozniški izpit in sem pripeljala do krožišča, pa je bil tam okrogli znak s številko 30, zato sem se peljala 30-krat okoli. Pa nisem naredila izpita.«

Druga ji odgovori: »Najbrž si se zmotila pri štetju.«

»Ali ti verjameš, da je bil človek lahko v prejšnjem življenju žival?«

»To je trparija! To sploh ni mogoče!«

»Jaz pa verjamem. Nekoč sem bil osel.«

»Kdaj?«

»Ko sem ti posodil denar.«

REŠITEV KRIŽANKE št. 1705

REŠITEV 1705	DEL MESTO TOVARNIŠKI ZAVRTNIK (DVADESETI)	PEKARSKI ŽUPANČIČ	16. ČRKA ABECEDE	NOVA MIMOLEČ	NOVA REZBA	VRSTA ROBA	ELEKTRONI VODNIK	FRANCOŠKI SULTAN (EDUARD)	JOD	DEL OBLEKE
D	O	M	I	N	I	K	M	I	R	
U	T	M	O	R	A	L	A	R	O	
B	O	R	Š	I	B	E	N	I	K	
A	N	B	S	E	N	E	K	A		
I	J	O	B	L	L	I	T	V		
S	O	Ž	I	T	J	E	V	O	V	
U	J	E	D	E	A	B	O	S	N	
M	F	A	R	A	O	L	P	E		
I	D	R	I	J	A	J	O	B		
O	Č	E	J	A	I	A	D	O		
S	I	L	O	A	N	N	O	H		
O	Č	A	K	G	O	R	I	V	O	
R	I	V	A	D	A	V	I	A	D	
E	E	B	O	L	A	T	R			ITALIJA
N	A	C	E	K	R	A	N	I		